MISTERUL BEATITUDINILOR

Jan van Rijckenborgh

MISTERUL BEATITUDINILOR

Jan van Rijckenborgh

2010
LECTORIUM ROSICRUCIANUM

Titlul original

HET MYSTERIE DER ZALIGSPREKINGEN

Lectorium Rosicrucianum
Bakenessergracht 11 - 15
Nl 20011 JS Haarlem
Olanda

ISBN 978 90 6732 360 4
Copyright © 2010 Rozekruis Pers
Haarlem - Olanda

Cuprins

I Fericiţi cei săraci în duh (I) 5

II Fericiţi cei săraci în duh (II) 7

III Fericiţi cei ce plâng (I) 15

IV Fericiţi cei ce plâng (II) 18

V Fericiţi cei ce plâng (III) 26

VI Fericiţi cei blânzi 31

VII Fericiţi cei flămânzi (I) 34

VIII Fericiţi cei flămânzi (II) 42

IX Fericiţi cei milostivi 45

X Fericiţi cei cu inima curată 53

XI Fericiţi cei împăciuitori 61

XII Fericiţi cei prigoniţi[1] 67

[1] În acest capitol sunt comentate simultan ultimele 2 fericiri, a 8-a şi a 9-a, adică cele din Matei 5.10 şi 5.11. De aceea din Cuprins lipseşte a 8-a fericire: Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că a lor este Împărăţia Cerurilor, din cele 9. Astfel se explică de ce se vorbeşte în continuare despre Calea nonuplă.

Cuvânt înainte

Misterul Beatitudinilor cuprinde, între altele, un anumit număr de alocuţiuni pe care J. van Rijckenborgh le-a ţinut în Olanda, pe vremea celui de-al doilea Război Mondial, într-un templu din Haarlem, perioadă de ilegalitate care a constrâns Şcoala Rozacrucii la o activitate clandestină. Fără pronunţarea hotărâtă a numelui de Rozacruce, în ciuda interdicţiilor şi persecuţiilor, magistralul şi minunatul Mesaj al Fraternităţii Universale a fost totuşi transmis publicului şi Munca în Olanda a dovedit astfel fidelitatea, vocaţia şi sarcina sa.

Primele umbre ale nopţii cosmice se aprofundează din ce în ce mai mult şi se întind din ce în ce mai mult asupra lumii şi umanităţii sale; din toate părţile, falsificările, valorile aparente care îndepărtează milioanele căutătorilor serioşi de o viaţă realmente eliberatoare, vor fi demascate şi li se va arăta felul lor sărac şi toată înşelătoria va ieşi la iveală.

În consecinţă, considerăm sarcina noastră de a atrage atenţia publicului asupra unei ediţii revăzute şi adăugite a acestei cărţi.

Disertaţiile reaprinse în această carte aruncă o lumină clară asupra Căii nonuple[2], care din înălţimile Muntelui Sacru este arătată adevăraţilor căutători ai autopredării. Această Cale este deschisă şi accesibilă pentru toţi cei care înţeleg Chemarea sa şi sunt în mod sincer dornici de Lumina Salvatoare.

Fie ca această Unică Cale a Vieţii recunoscută de mulţi, să poată duce la autopredarea lor totală şi să conducă la Victorie!

[2] Calea celor nouă fericiri, din Matei 5.1-12

I

„Fericiţi cei săraci în duh, căci a lor este Împărăţia Cerurilor.”

„Când a văzut Iisus noroadele, s-a suit pe munte; şi după ce a şezut jos, ucenicii Lui s-au apropiat de El.”

Precum ştim, astfel începe Cuvântarea de pe Munte. Această Cuvântare o putem găsi în Evanghelia lui Matei, dar şi sub alte forme în Limbajul Sacru al tuturor epocilor. Locul, timpul şi trimişii sacri care le exprimă sunt foarte diferite, conţinutul a rămas însă mereu acelaşi.

Muntele este un măreţ simbol pentru a exprima Calea care conduce din tenebre la Lumină. Piciorul său este neclintit în pământ, vârful se ridică însă până în cer. Şi este perfect clar că un asemenea Munte, vârf sacru de unde Verbul eliberării va fi emis, este înainte de toate imaginea Cvintuplului Corp Viu, a unei dezvoltări gnostice.

Iisus este cel Sublim, cel Perfect, este Fratele salvat, care vorbeşte mulţimii prezente în interiorul Corpului Viu. El se adresează de fapt discipolilor săi. „Discipol”, înseamnă în particular: „mai tânăr”. Acesta este motivul datorită căruia Cuvântarea de pe Munte vizează în mod particular pe cei care încep să parcurgă Calea, şi care sunt deci încă tineri, în raport cu cei eliberaţi, cu strămbunii. Cuvântarea de pe Munte este deci foarte importantă pentru toţi cei care se găsesc în Corpul Viu al Tinerei Fraternităţi Gnostice. Găsim o schiţă de comportament care, indiscutabil, trebuie să ducă la bun sfârşit. Această importantă alocuţiune începe printr-o minunată consolare care implică cuvântul beatitudine.

De nouă ori este spus: *„Fericiţi cei...”* Nu vor deveni fericiţi, ci sunt! Beatitudinea este starea fericirii perfecte.

Această stare, în realitate, eliberează.

Într-un corp gnostic se află firesc discipoli tineri, toţi pe Cale spre Casa Tatălui şi toţi de acum, în cursul pelerinajului lor, sunt primiţi de nouă ori cu salutul *„Fericiţi cei ce sunt...”* unde accentul este pe final, pe prezent. Să te găseşti în Corpul Viu al Şcolii, un elev serios, evident, face ca salvarea să fie deja un fapt. Caracteristica vieţii gnostice se demonstrează imediat: ea nu aduce fericirea supremă, nu sugerează ideea unei fericiri viitoare; ea este fericire, ea este „beatitudine”!

De aceea gnosticul, şi istoria o constată, a fost mereu şi este şi acum un om fericit, independent de ceea ce îi rezervă dialectica. Certitudinea sa nu îi este sugerată, şi nici psihanalistul nu îi spune: „eşti fericit”, dar are certitudinea pe care o dă experienţa. Această experienţă îl face să spună: „Sunt pe Cale, merg pe ea. Lumina vine să mă întâmpine, mă ilumineză cu claritatea sa, mă penetrează, nu mă mai părăseşte, nici ziua, nici noaptea. Roza înfloreşte. Ea răspândeşte parfumuri suave. Umblu Calea Rozelor asupra căreia mă atrage Lumina, mă conduce şi mă ghidează!”

Cel care trăieşte o asemenea experienţă poate să nu fie fericit? Mersul său, care traversează vicisitudinile timpurilor, nu poate cu adevărat să-i dăuneze. Toţi, noi toţi, putem în aceeaşi manieră să facem această experienţă conştienţi, de a fi cu adevărat fericiţi şi de a rămâne aşa!

Singura condiţie este să începem să căutăm Lumina! Trebuie, printr-o aspiraţie interioară reală, să dorim Lumina. Să o dorim cu toată ardoarea fiinţei. Dar această dorinţă nu este nici gândire, nici voinţă, ea nu are nimic sentimental. Este o dorinţă imperioasă, care se ridică din sângele Dumneavoastră. Ea este atât de puternică, încât organele şi activităţile de inteligenţă trebuie să se supună şi să colaboreze la împlinirea sa.

Astfel, prima Beatitudine devine realitate: *„Fericiţi cei săraci în duh, căci a lor este Împărăţia Cerurilor!”* Începând de atunci, poarta Noului Imperiu este larg deschisă în faţa Dumneavoastră.

Veniţi la Lumină, nu mai tergiversaţi!

Acceptaţi Focul şi fiţi liberi!

II

„Fericiţi de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăţia Cerurilor.”

Unul dintre fundamentele învăţăturii gnostice a salvării este înţelegerea clară a existenţei celor două naturi, fiecare cu ordinea şi legile sale:

- natura pe care o cunoaştem, în care trăim, din care suntem, care funcţionează în ambele părţi ale voalului morţii - aceste două sfere de existenţă, cu derularea evenimentelor, se topesc din ce în ce mai mai mult, inevitabil una în cealaltă;

- Natura, pe care nu o cunoaştem, în care nu trăim, ale cărei legi, şi relaţii dintre legi, rămân ascunse în faţa noastră şi despre existenţa cărora, masa oamenilor nu are nici cea mai mică idee.

Filosofia gnostică numeşte ordinea naturii pe care o cunoaştem „ordinea dialectică”. Această denumire înseamnă o natură în care ordinea în cauză este supusă jocului neîncetat al contrariilor, al opoziţiilor.

Natura pe care nu o cunoaştem, este „ordinea statică”. În această natură nu există principiu dialectic, există o ordine eternă, o eternă devenire, o stare absolută, aflată sub legi naturale şi spirituale absolut diferite. Filosofia gnostică spune că această ordine necunoscută, statică, este adevărata lume a omului propriu-zis, lume care, în Planul lui Dumnezeu, i-a fost destinată şi în care omul, creatura Sa, trăieşte într-o stare de beatitudine absolută, stare de sublim, nu într-o stare necorporală, precum în lumea cealaltă, în cealaltă parte a voalului morţii, ci în posesia unui corp fizic sublim, glorios.

Omul actual a căzut din această lume absolută - împreună cu semenii săi stabiliţi aici jos - şi noi toţi ne

găsim într-o anumită ordine de necesitate caracterizată, în toate manifestările sale, printr-o relativitate ireductibilă care domină totul şi, natural, prin însăşi esenţa sa, face ca să se nască dialectica. Aceste două naturi - diametral opuse - sunt omniprezente într-un glob, Mama noastră Pământul, care constituie unul din misterele cele mai importante în seria infinită a celor care ne înconjoară.

Sunt câţiva ani de când am încercat să demonstrăm că natura necunoscută trebuie să fie cuprinsă în globul nostru, în această privinţă teoriile spirituale şi descoperirile ştiinţei naturale se apropie unele de celelalte. Am pornit de la descoperirile profesorilor Lorentz, Einstein, Ditter şi Caly, de la teoriile lor despre relativitate, studiile şi disertaţiile lor despre radiaţiile cosmice, sferele de căldură, stratosferă, ionosferă etc., cât şi teoriile despre contractarea şi expansiunea universului subliniază adevărul înţelepciunii antice.

În aceste expuneri, noi considerăm sferele de căldură cele mai ridicate - unul dintre învelişurile extreme exterioare ale globului nostru - domeniul esenţial al umanităţii originare, domeniul în care trăieşte umanitatea care nu a căzut şi unde se întoarce cel care este regenerat. Natura pe care o cunoaştem trebuie să fie văzută ca o sferă interioară a globului nostru şi firmamentul nostru ca un firmament planetar cuprins în interiorul acestei sfere, reflectare extrem de slabă a universului veritabil.

Prin Natura necunoscută de noi, nu înţelegem o lume celestă, un imperiu terestru cultivat, o împărăţie umană sublimă, ci o natură absolut diferită, perfect alta, al cărei aspect nu poate în niciun fel să provină dintr-o dezvoltare evoluţionistă a lumii noastre. Căci cele două lumi despre care vorbim şi mărturisim sunt diametral opuse, deşi sunt incluse în acelaşi univers, în acelaşi glob.

Când Hierofanţii Luminii ne-au îndrumat, cu ani în urmă, să anunţăm această doctrină-învăţământ despre aspecte eliberatoare incredibile, am fost imediat conştienţi că munca va fi extrem de grea. Presupunerea s-a adeverit într-adevăr. La început, am fost întâmpinaţi cu o neînţelegere totală, iar

un anumit procentaj al ascultătorilor noştri, deşi de bună credinţă, nu au vrut să creadă aceste lucruri. Doar un mic număr a asimilat aceste doctrine în mod conştient şi dinamic. Misiunea noastră a fost atunci să formăm un sâmbure al Fraternităţii Universale care nu aparţine acestei lumi, nici acestei naturi vremelnice, dar care, prin natura şi vibraţia sa, trebuie să se acorde Naturii necunoscute, veşnice. Nu putem impune nimănui credinţa în această nouă lume, în această „Caphar Salama", în această Împărăţie a Păcii, nu putem convinge pe nimeni cu forţa; nu putem nici să îl facem să vadă. Totuşi munca Şcolii Spirituale a Rozacrucii Moderne demonstrează clar că scepticismul şi incredulitatea nu au putut opri formarea nucleului gnostic. Învăţământul, privind cele două naturi, a penetrat din nou în această lume precum un sunet de trâmbiţă, nu doar mulţumită nouă, ci pentru că un număr suficient de persoane a fost încă apt să îl primească.

Oamenii, care au epuizat teoriile lor, experimentând totul pe terenul tentativelor umanitare, au ajuns la concluzia că nu pot să descopere nimic şi astfel, sunt locuitorii Efeseni, adică au înţeles limitele unei bunăstări care în oricare moment poate să se schimbe în contrariu.

Există oameni religioşi sub toate aspectele care, după astfel de experienţe şi reflectări, înţeleg că o asemenea stare deteriorată nu poate fi Planul lui Dumnezeu. Aceştia sunt pregătiţi în interior, în al lor „suflet-sânge", pentru acest învăţământ care le deschide o perspectivă conştientă, directă, asupra vocaţiei lor de Copii ai lui Dumnezeu.

Pentru aceşti oameni trebuie să vorbim şi să mărturisim; pentru restul, care, din oricare motiv, resping ceea ce spunem, va decide viitorul. Ceea ce Spiritul nu poate încă revela pentru ei, trebuie asimilat în şcoala experienţei. Dacă nu este intenţia lor de a se ridica în câmpul gnostic şi datorită acestui fapt nu există între noi rudenie spirituală, sperăm, deşi punctul nostru de vedere diferă, că ne comportăm unul faţă de celălalt onest şi frăţeşte. Căci istoria ne-a demonstrat că Învăţământul şi sugestiile Imperiului Îndepărtat trezesc, la toţi cei care nu

înţeleg, animozitate, invidie şi suspiciune, şi sunt îndemnaţi la atac. Astfel, sufletele se murdăresc, se umbresc mai ales că exigenţele divine sunt din nou impuse fără rezerve prietenilor, cât şi duşmanilor şi nu admit nicio diferenţiere. În practica de 35 de ani pe altarul serviciului a trebuit să rupem, pentru Dragostea lui Dumnezeu, mai multe prietenii. Rupând mai multe legături pentru Dragostea lui Iisus şi Spiritul-Sfânt, adesea aceasta a condus la singurătate. Şi precum ne-a fost dat să propagăm în persoană doctrina Imperiului Îndepărtat, experienţa timpului a lăsat urme profunde în fiinţa noastră.

Când curentul Doctrinei Universale se răspândeşte asupra umanităţii, antrenând diferite tensiuni şi transmutări, blazonul slujitorilor este murdărit de acuzaţii de tot soiul. Şi când se întâmplă astfel, cei care resping, resping şi Sursa Divină din care primesc muncitorii, ba mai mult, merg până la a murdări chiar Apa Vie. Eul, împins de instinctele sale perfide, devine mereu periculos când este demascat şi înşelat în calea sa! Istoria lumii ne învaţă că toţi muncitorii din Via Domnului au avut aceleaşi experienţe, şi că oricare dintre aceia, care aduc umanităţii doctrina celor naturi, nu pot spera o altă soartă decât cea a lui Mani[3], sublim instructor din secolul al III-lea, fidel şi devotat servitor al Domnului Iisus Christos, ale cărui scrieri, la instigarea lui Augustin[4], au fost făcute dispărute, distruse de episcopii romano-catolici. Mani a fost ucis. Capul său, separat de corp, a fost umplut cu rumeguş şi expus în vârful unui stâlp, la una dintre porţile unui oraş din Persia, pentru a simboliza sinistru cum îl considerau ei pe Mani ca având capul vidat. De atunci este numit „maniac", căutătorul himerelor pe care au vrut să-l stigmatizeze. Iar Augustin, unul dintre fondatorii bisericii romano-catolice, în scrierile sale nu uită să precizeze în ce măsură Mani a fost un maniac.

După o tinereţe imorală, Augustin s-a alăturat Maniheilor şi le-a cerut să fie iniţiat în Misterele lor. Dar

[3] Mani (Manes) 216-277 d.I. , filosof persan.

[4] Augustin de Hipona (354-430 d.I.), în nordul Africii, a fost un episcop, filosof, teolog şi doctor al Bisericii creştine, sanctificat.

Misterele şi valorile Imperiului Îndepărtat nu se revelează decât omului reînnoit şi fundamental schimbat, ceea ce nu a fost cazul lui Augustin. Astfel, pentru că a găsit peste tot uşi închise, a renunţat la tentativa de pătrundere şi, ca om dialectic, a luat hotărârea opusă. Cu expresia: „Nu am văzut niciodată nimic din prezenţa reală a unei alte naturi" a părăsit Ordinul Maniheilor, ceea ce nu a fost altceva decât o reacţie umană la eşecul său spiritual. Şi-a consacrat apoi viaţa fondării unui imperiu christic în această această natură cunoscută. Ca părinte al Bisericii romano-catolice, pilonul incontestabil al ierarhiei catolice, a dorit să realizeze o teocraţie terestră temporară, o stare clericală, care trebuia să ţină locul a ceea ce nu a putut obţine în mod spiritual.

Psihologul nu era încă cunoscut în acele vremuri, şi dacă ar fi fost, ar fi spus cu siguranţă că activitatea ulterioară explică deziluzia precedentă. Activitatea lui Augustin este continuată, în forma sa modernă, de ordinul Iezuiţilor; şi putem astfel constata că se repetă mereu până în zilele noastre antica dramă care a fost cea a lui Iuda. Iuda a dorit şi el o domnie terestră, sub egida lui Iisus, Maestrul său mult iubit. Când Iisus a declarat însă că Împărăţia sa nu face parte din această lume, Iuda a încercat să îl constrângă.

Două naturi, două lumi sunt cuprinse în interiorul cosmosului nostru terestru: imperiul omului originar şi imperiul actual, cel pe care îl cunoaştem; o lume necunoscută şi o vale de lacrimi, foarte binecunoscută.

Misiunea fundamentală a Creştinismului este să ne salveze din natura cunoscută, dual, efemeră în care trăim, în funcţie de conştiinţă, suflet şi corp, şi să ne regenereze după aceleaşi principii pentru a accede la această Natură originară, veşnică, ceea ce este de fapt transfigurarea completă. Aceasta trebuie să se nască de jos în sus; acesta este motivul pentru care Iisus Christos a venit între noi, să stabilească legătura, să pună scara lui Mercur, de-a lungul căreia elevul se poate ridica în Imperiul Îndepărtat.

Falimentul absolut, în această lume, al comunităţilor

care se numesc creştine, vine din faptul că interpretează greşit legătura lui Christ cu lumea noastră şi umanitatea sa căzută, şi că încearcă să realizeze fără încetare un imperiu terestru. Acesta este motivul datorită căruia cei care sunt capabili încă să vadă şi să audă, „ucenicii" încep să creeze o nouă operă gnostică. Ei încearcă să împlinească în ei misiunea lui Christ, de aceea urcă Muntele împreună cu El, ca să înţeleagă această doctrină şi să înţeleagă programul său de auto-activitate.

De la geneza naturii cunoscute, expresia „urcarea pe Munte" - Muntele zeilor, Olympul, Meru - a simbolizat mereu pregătirea, aptitudinea de primire a unei anumite învăţături sau sugestii divine. Munţii au fost mereu locuri de iniţiere. Toate popoarele îşi au munţii lor sacri şi există munţi unde mai trăiesc cei Mari în Spirit. Antichitatea cunoştea deja legendele despre şapte munţi locuiţi de şapte spirite, aluzie la Septupla Forţă Cosmică, care acţionează asupra oamenilor. Aceste energii cosmice, care operează prin profeţi şi învăţători şi obţin plenitudinea radiaţiei lor în Iisus Christos, caută în mulţime pe cei care „s-au adunat pe munte". Ele îi instruiesc spunând:

„Fericiţi cei săraci în duh, căci Împărăţia Cerurilor este a lor."

Nu avem voie să banalizăm Beatitudinile. Împărtăşim punctul de vedere al lui Ouspensky când spune că Evangheliile în general - şi Cuvântarea de pe Munte în particular - nu sunt scrise pentru masă, ci pentru participanţii unui cerc interior conştient. Ne putem pe drept cuvânt întreba dacă Biblia sau altă carte sfântă, conţine ceva destinat celor care trăiesc pe plan dialectic. Cuvântul Domnului, eliberat de toată murdăria şi interpretările teologice, este destinat celor care pot vedea şi auzi şi sunt într-o anumită stare de aspiraţie interioară. Lor le este dat sfatul de a fi „săraci în Spirit", ca şi condiţie esenţială pe calea autorealizării.

„Fericiţi cei săraci în duh!"

Cu ani în urmă, în timp ce am vizitat un institut pentru bolnavi mintali, am întâlnit într-un pavilion, rezervat pentru

deteriorare cerebrală, pe pastorul institutului. Făcând aluzie la bolnavii nenorociţi şi eşuaţi, care s-au aflat pe scara largă a degenerării, mulţi dintre ei într-o stare subanimală, ne-a spus: „Şi totuşi, mai ales pentru aceştia sunt valabile cuvintele Domnului nostru: «Fericiţi cei săraci în duh!»" Am privit uimiţi la acest om bun, la care se vedea că este ferm convins despre ceea ce spune. De atunci ne întrebăm care dintre ei era mai mult de plâns: nefericiţii inconştienţi sau pastorul.

Exegeţii, şi bineînţeles teologii, pretind ca în manuscrisele originare ar fi trebuit să fie „Fericiţi cei săraci", dar aceste cuvinte au fost exploatate de către clasa dominantă şi respinse de către clasa săracă şi oprimată care nu a mai întrebat, cerut beatitudinea. Astfel, ambele părţi au fost de acord şi a fost făcută o concesie în favoarea echilibrului social.

„Fericiţi cei săraci în duh!"

Prima stare indispensabilă a celor ce doresc să parcurgă Calea Regenerării. Cei care se apropie de Muntele Sacru au încercat totul în această lume şi deşi trăiesc, au murit totuşi - după această natură. Nu mai cer nimic de la această lume, consideră inutile toate aspiraţiile dialectice, în afară de ceea ce - datorită naşterii în natură - nu pot să evite. Au experimentat din interior prezenţa realităţii unui ordin diferit de dezordinea din care încearcă să scape, dar care este necunoscută şi faţă de ei. Au reacţionat la chemare, se apropie de sursă, dar nu pot încă bea Apa Vie. Ei nu pot pretinde noua realitate, nu dispun încă de dimensiunile sufletului şi ale spiritului necesare. Eul lor pare în acest raport o ficţiune. Ei nu posedă încă spiritul care, potrivit scrierilor, a fost imanent, ci doar o anumită conştiinţă a eului, un instinct biologic echipat cu o putere de a gândi. Ei se ştiu oameni-animale. Totuşi, în ei există o imensă foame, o nevoie intensă de lumină şi forţă. Ei caută Spiritul, luptă pentru a-L descoperi, acest Spirit care este al lor, dar care le este încă reţinut. Ei aspiră la Spirit, care ar putea emite un nou „Fiat" creator. Ei caută o poartă, dar încă nu o găsesc. Tristeţea sufletului lor este profundă, ei sunt abătuţi şi trec prin proba vidului.

Conştient, ei sunt „săraci în duh”.

Au pierdut toată siguranţa. Nu se mai laudă. Au devenit oameni modeşti şi umili, se ştiu paria; îşi recunosc sărăcia în raport cu Spiritul, precum şi aspiraţia lor nepotolită către Spirit.

Când căutătorul trăieşte în această stare psihologică, născută din sânge şi din lacrimi, din tenebre şi din disperare, deci din viaţa însăşi, când această stare a devenit absolută şi pe acest punct se zămisleşte o criză, căutătorul este atras pe Munte şi aude vocea care îi spune: *„Fericiţi cei săraci în duh, căci a lor este Împărăţia Cerurilor.”*

Starea de a nu fi, de a nu vrea, de a nu a mai putea fi, mergând mână în mână cu nevoia interioară de a aştepta împlinirea, a creat condiţia legăturii cu Împărăţia atât de îndepărtată şi totuşi atât de aproape. Aceasta este sărăcia spirituală, care este prima condiţie a căii autorealizării.

Sperăm că vă străduiţi de a atinge această sărăcie, ne rugăm cu acest scop să înţelegeţi intenţiile sale luminoase!

Vanitatea dezbrăcată, siguranţa în bucăţi, lauda de sine complet anihilată, nebunia demascată, umil dar totuşi decis, iată starea conştiinţei „sărăciei în Spirit”. Aceasta este poarta spre natura statică a Pleromei[5]; aceasta este intrarea spre Imperiul îndepărtat şi necunoscut, Imperiul Luminii!

„Fericiţi cei săraci în duh, căci a lor este Împărăţia Cerurilor!”

[5] Nirvana = Împărăţia Cerurilor = Palatul Dragostei = Pleroma(Manifestarea Prezentă a Gnozei vol 4, p.41,47): *Învăţătura secretă a semiţilor vorbeşte de palatul dragostei, gnosticii despre belşugul luminii eterne, budhiştii numesc asta Nirvana, iar creştinii o numesc Împărăţia Cerurilor. Pleroma* (Noul Baston al lui Mercur p.37).

III

„Fericiţi cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiaţi.” (I)

Elevul Şcolii Spirituale Gnostice, care aspiră la Lumină din profunzimea sa intimă, este binecuvântat. După aceea, Cuvântarea de pe Munte continuă cu enunţarea beatitudinilor *„Fericiţi:*

cei ce plâng,
cei blânzi,
cei flămânzi şi însetaţi după neprihănire,
cei milostivi,
cei cu inima curată,
cei împăciuitori,
cei prigoniţi din pricina neprihănirii,
şi cei care vor fi ocărâţi, prigoniţi şi despre care se spun tot felul de lucruri rele şi neadevărate din pricina lui Christos.”

Aspiraţia după Spirit şi consecinţele acesteia se raportează la relaţia particulară a elevului în relaţie cu Lumina. Dar, totuşi, prin cea de-a doua beatitudine, tipul veritabilului elev este cel mai bine descris: *„Fericiţi cei ce plâng”*.

„Plânsul”, despre care este vorba aici, nu se raportează la o suferinţă personală. Cine, ar putea de fapt, dacă umblă şi trăieşte în Lumină, să fie atins de vreo afecţiune? Nu, acest plâns este durerea din inimă la văzul suferinţei lumii şi a omenirii. Această suferinţă este atât de puternică în natura morţii, atât de diversă şi grea, încât dacă cineva începe să se gândească, nu ar putea să scape de ea. Suferinţa în natura morţii, suferinţa păcatului este incomensurabilă! Ea face ca miile de lamentări, plânsetele, chemările nenumăraţilor demenţi să se ridice în fiecare secundă şi să sfâşie atmosfera. Astfel, se pare că din lumea întreagă, la fiecare bătaie a inimii,

se înalţă suspine şi gemete. Strigătul lumii, vocea lumii creşte în intensitate precum furtuna, devenind un uragan de suferinţă şi durere. Pentru cel care ştie şi simte ceva din aceasta, acela împarte până la cele mai mici fibre ale fiinţei sale suferinţa lumii. Un asemenea om este ars din interior de tristeţe, plânge pentru omenire, poartă cea mai profundă milă faţă de ea.

Întreabă: „Oare există un sfârşit al acestei suferinţe?"

Şi Lumina răspunde! Lumina murmură consolarea: *„Fericiţi cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiaţi!"*

Ce fel de consolare poate fi aceasta? Consolarea devenirii lucide şi a pregătirii pentru a aduce adevăratul ajutor.

Există un sfârşit pentru toată suferinţa. Cu aceasta toate suferinţele se sfârşesc şi este firesc, deoarece tot ceea ce apare în timp, cu timpul se şi termină. Dumneavoastră ştiţi cu toţii.

Toată suferinţa, oricât de mare ar fi, se sfârşeşte în natura morţii: sfârşit reprezentat prin dispariţia personalităţii. Candidatul este astfel consolat prin certitudinea morţii. Totuşi, ceea ce este absolut distrus şi aneantizat din punct de vedere al personalităţii, este conservat în fiinţa aurală a microcosmosului, astfel încât următoarea generaţie moşteneşte din nou suferinţa înnăscută. Consolarea nu se termină deci cu promisiunea morţii, căci moartea nu este decât o întrerupere momentană a suferinţei. Dar, tocmai acestei suferinţe amânate trebuie să i se pună capăt, prin „întoarcerea Acasă" pentru toţi cei care rătăcesc în tenebrele dialecticii. Şi iată, candidatul primeşte luciditatea indispensabilă, comprehensiunea muncii de nesfârşit a Gnozei, munca de salvare, care îşi are începuturile îndepărtate în originea timpurilor, este continuată până la această oră şi nu se va termina până când ultimul suflet, trecând „podul suferinţelor", nu va intra în lumea în care durerea nu mai există.

Cel care înţelege şi penetrează Marele Plan al salvării tuturor, ştie că Eternitatea se plasează în faţa timpului. Cum ar putea să mai fie păstrată suferinţa? Care suferinţă ar putea rezista şi exista acolo unde apare Lumina Eternităţii?

Oh, ce consolare minunată pentru elev când

experimentează suferinţa lumii!

„Fericiţi cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiaţi!”

Este vorba aici nu despre o consolare negativă, ci despre o consolare dintre cele mai pozitive. Care elev, de fapt, nu ar simţi sprijinul câmpului Forţei Imense, ştiind că contribuie la aneantizarea imensei suferinţe a oamenilor şi că ia parte la marşul victorios în serviciul lumii şi al întregii umanităţi!

Ne este permis să ajutăm, avem datoria să o facem şi putem să o facem. Înaintând, victoria este de dinainte asigurată.

Cel care ajută în această manieră, nu mai este disperat din cauza durerii, a consecinţelor păcatului; acela nu mai ridică pumnii într-un acces de rezistenţă; avansează pe calea victoriei şi unit cu Fraternitatea, atacă cu blândeţe marile cauze ale suferinţei.

Şi iată că, în cursul muncii, Steaua din Betleem străluceşte deja deasupra grotei naşterii!

IV

„Fericiţi cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiaţi.” (II)

Un mormânt deschis, un orator evocă amintirile celui dispărut. Plin de compasiune pentru cei care rămân, încearcă să mângâie pe cei care suferă de durere cu cuvintele pronunţate pe Munte. Încearcă să îi reconforteze cu această consolare, acest balsam al sufletului; plin de dragoste şi de compasiune, îşi cufundă o privire înţelegătoare în ochii lor. Obţine ceea ce doreşte, capetele se redresează şi un pic de lumină şi de speranţă atinge inimile lor frânte de durere.

Aţi fost probabil deja consolaţi astfel de un prieten, un părinte care v-a alinat durerea, v-a ajutat să vă purtaţi greutatea. Înţelegeţi că tristeţea pe care aţi resimţit-o nu a fost altceva decât o consecinţă logică în faţa cruzimii morţii şi contra naturii, care v-a smuls o fiinţă dragă. Dar înţelegeţi că, atunci când prieteni înţelegători şi afectuoşi încearcă să ne întărească şi să ne consoleze, noi nu devenim părtaşi la binecuvântare dintr-o dată. Consolarea, provenind din inima unui prieten, cât ar fi ea de dulce şi indispensabilă, este limitată, nu este niciodată absolută.

Dacă beatitudinea ar putea parveni dintr-o asemenea tristeţe urmată de o asemenea consolare, lumea ar fi plină de beatificaţi. Ar fi atâţia fericiţi, câţi oameni sunt pe lume, căci moartea bate la toate porţile, iar procentul celor care nu au morţi să plângă este relativ mic.

Dacă fericirea ar putea fi obţinută cu o astfel de metodă, atunci moartea ar fi un inspector spiritual cu mult mai bun decât toţi trimişii divini, de la începutul timpurilor până în zilele noastre.

Putem deci certifica că această tristeţe convenţională, de

altfel foarte uşor de înţeles, nu are nimic de-a face cu noţiunea de „beatitudine". Am dori, înainte să mergem prea departe, să fiţi de acord cu noi asupra acestui punct de vedere, căci de fapt toţi teologii sunt de părere că această beatitudine este destinată doar durerii şi nenorocirii umane. Putem înţelege că se predă acest lucru pe un plan total teoretic, dar este mai puţin admisibil că poate fi susţinut în practica vieţii curente. Este posibil ca o astfel de interpretare a noţiunii de „beatitudine" să fie pusă pe seama lipsei de profunzime a înţelegerii noţiunilor şi a inteligenţei, a vulgarizării şi profanării ei.

Beatitudinea este, în sens gnostic, o stare de împlinire supremă, o stare de fericire infinită după Spirit, suflet şi corp. Beatitudinea este o plenitudine absolută, este starea fericirii ideale pe care omul poate să o atingă. Nu i se mai poate adăuga nimic, este suficientă în sine. Aceasta este totul, este Dumnezeu însuşi manifestat în om.

Ori, pentru biserici, beatitudinea este starea morţilor, care după ce au părăsit viaţa, sunt admişi în comunitatea lui Dumnezeu. După opinia religioasă, noi nu avem parte de o pregustare a beatitudinii decât atunci când, am trăit, după norme religioase, perspectivele acestei beatitudini finale care ne este întipărită în minte în cursul vieţii noastre.

Sesizaţi ce profanare a conceptului „beatitudine" este o asemenea reprezentare? Pentru un gnostic, locul în care se află nu are nicio importanţă. Beatitudinea poate fi trăită în prezent, chiar în mijlocul calamităţilor. Pe când, această beatitudine, înţeleasă din punctul de vedere al bisericii, devine o speculaţie cu care biserica a încercat, vreme de ere, să îndepărteze atenţia mulţimii de la suferinţă: fie pentru acela care oricât de sărac şi nenorocit ar fi în această lume, fie pentru acela care oricât de răpit şi exploatat ar fi aici-jos, ziua fericirii sale vine oricum foarte repede, trebuie doar să asculte de teologi. Biserica vă oferă un certificat de beatitudine pentru a bate la porţile cerului şi vă rezervă deci un loc în Rai!

„Fericiţi cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiaţi".

Vedeţi ce blestem reprezintă pentru masa de oameni

astfel de credinţe? Înţelegeţi aberaţia unei asemenea păreri? Înţelegeţi de ce anumite grupuri, în această lume, au avut mereu nevoie de biserică, pentru a-şi atinge scopurile lor? Înţelegeţi necesitatea unei munci gnostice, acum, că primele străluciri ale unui nou soare împrăştie norii?

Durerea Dumneavoastră conform naturii, atât de uşor de înţeles, atât de evidentă, oricât de inevitabilă ar fi, este evident că nu vă va face fericiţi niciodată. Consolările, pe care le primiţi de la prieteni, de la părinţi sau de la ghizi spirituali pentru a vă calma apăsarea, vă pot fi utile. Ele pot să vă întărească pentru a avea curajul de a trăi, de a nu pune capăt zilelor prin sinucidere. Ele pot reîncălzi inima îngheţată, dar ele nu pot fi perfecte. Ele ne ajută să micşorăm spectrul disperării, dar rămân latente, durerea rămâne, şi la un moment dat ne sar la gât. Ne putem cu curaj stăpâni durerea, dar încercările după natură, care ne împovărează, nu cunosc limite, iar beatitudinea rămâne o minciună!

Un ocean de calamităţi s-a revărsat asupra capetelor noastre în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Fantomele catastrofelor, care au acompaniat din oră în oră o generaţie întreagă, s-au zvârlit asupra noastră, ca un vulcan, lava lor fiind incandescentă. Nimeni nu poate pretinde că aceste catastrofe ne-au făcut fericiţi! Cine ar putea să descrie în cuvinte suferinţa umană? Ce fel de consolare obişnuită ar fi fost capabilă să pună o scânteie de speranţă în ochii oamenilor? Cum a fost posibil, ca în asemenea circumstanţe, să se mai poată vorbi despre o fericire viitoare? Cum, după acest faliment lamentabil, această culpabilitate imensă a comunităţilor religioase, mai îndrăznesc a vorbi despre o beatitudine viitoare?

„Fericiţi cei ce plâng, căci ei vor fi consolaţi!”

În această beatitudine, nu este loc pentru nicio tristeţe conform cu natura. Consolarea, fie ea prin cuvinte, prin gânduri sau prin acte, reacţie la tristeţea noastră, nu este una şi aceeaşi cu această beatitudine. Pentru conştiinţa gnosticului aceasta este o certitudine.

Ni se pare că a sosit momentul pentru a vorbi despre umanitarism, al cărui cult şi perspective le respingem. Umanitarismul s-a născut din ideea necesităţii interioare de a suprima efectele şi cauzele tuturor calamităţilor din natură. Întregul umanitarism decurge, în fond, din nevoia de a consola tristeţea care se naşte în noi, văzând suferinţa infinită a oamenilor şi a lumii. Umanitarismul este bunătatea organizată, care fuge după rău, fără ca vreodată să-l ajungă din urmă. Umanitarismul încearcă să neutralizeze răul, dar în cursul secolelor, niciodată nu a avut succes. Antica şi sublima filosofie chineză, de milenii este convinsă de aceasta.

Lao-Tse[6] a explicat clar că bunătatea organizată este consecinţa faptului că omul a părăsit Tao-ul, Calea adevărată. Iar această filosofie spune: „Da! Oamenii se împiedică şi se zbat ca să exercite bunătatea, se cufundă până la gât în încercarea lor de binefacere. Atunci sublimul Tao a dispărut, lăsând câmp liber carităţii şi justiţiei. Perspicacitatea şi ingeniozitatea au apărut, şi împreună cu ele o mare ipocrizie." Lao-Tse, în incomparabila profunzime a spiritului său, duce toporul la rădăcina echităţii umane, a ştiinţei umane şi a dragostei umane. Într-un cuvânt, în ordinea lui Tao, ordinea umană este demascată ca fiind o monstruozitate împotriva naturii. Iar răsunetul acestei afirmaţii se regăseşte în Biblie: *„Înţelepciunea oamenilor este nebunie în faţa lui Dumnezeu."*[7]

Se înţelege de la sine că un om care şi-a cultivat într-o anumită măsură bunătatea, constată tristeţea destinată umanităţii, încearcă spontan - în virtutea fiinţei sale şi din necesitate interioară - de a uşura răul sau să-l facă să dispară, după posibilităţile sale. Aceasta este o reacţie naturală a bunătăţii, firească în contranatura în care trăim. Şi cine ar

[6] Lao Tse, Laozi, Laotze, (numele se traduce prin Bătrânul Maestru) este un filosof chinez, a cărui naştere este cel mai probabil databilă în jurul veacului VI înainte de Iisus. Este persoana fondatoare a taoismului şi autorul cărţii de bază a acestuia, Tao Te Ching - Cartea Căii şi a Virtuţii (Tao Te King, Dàodéjīng). Textul însă a fost stabilit, se pare, abia în secolul IV î.I.

[7] 1 Corinteni 3.19

putea să se opună dacă sprijiniţi şi ajutaţi omenirea, activi de altfel în toate timpurile, însoţind omenirea în pelerinajul său dur? Emiţând obiecţii ar avea puţine şanse de succes, căci omul natural bun acţionează prin necesitate interioară şi nu poate face altfel. Este cea de-a doua sa natură şi aceasta demonstrează şi ea calităţile sale native de bunătate.

Totuşi obiecţia noastră împotriva umanitarismului nu se ridică împotriva acestei idei, căci din inimă suntem gata să susţinem întregul efort umanitar, nobil şi necesar, precum şi comunitatea Spirituală de care aparţinem o mărturiseşte mereu în acest sens. Dar, această comunitate spirituală, în cursul secolelor, a făcut să fie înţeles clar faptul că aplicarea umanitarismului cel mai perfecţionat, cuprinzând aspectele sale idealiste religioase, este de la natură şi acompaniază răul. Umanitarismul nu aduce nici certitudinea absolută, nici consolarea absolută. Nu aboleşte moartea, nu distruge cancerul în corp. Umanitarismul are, în societatea noastră, o sarcină de împlinit, căci anarhiei de secole în domeniul social, politic şi economic va trebui finalmente să i se pună capăt tocmai prin aceasta. Dar ce se va întâmpla după aceea? Va deveni clar că, precum umanitarismul nu poate da nici beatitudinea absolută, nici consolarea perfectă, tristeţea şi durerea după natură vor continua să existe în formele lor arhicunoscute, precum şi în forme mereu noi. În anumite momente îndepărtate ale trecutului, omenirea a cunoscut numeroase civilizaţii puternic umanitariste. Ele au dispărut, căci legea de la bază naturii noastre este dialectică. Dacă nu înţelegeţi aceasta, dacă gândirea Dumneavoastră nu poate merge mai departe, veţi continua să o înţelegeţi în şcoala experienţei.

În ceea ce ne priveşte, noi spunem: în virtutea fiinţei noastre să fim spontan umanitarişti, să nu ne sustragem de la o asemenea muncă umanitaristă când o întâlnim pe calea noastră şi, în măsura în care ni se permite, să pansăm rănile făcute prin dezordinea timpurilor actuale. Dar, trebuie să o vedeţi ca linia de conduită naturală a fiinţei intime care vine din starea noastră de existenţă. Dar, în acelaşi timp, trebuie

să fim conştienţi că Imperiul, despre care vorbeşte Iisus, Tao-ul, nu este din această lume, nu este în această natură şi că, pe lângă umanitarismul natural care nu ne salvează niciodată de la această natură, trebuie să posedăm o altă conştiinţă, o altă stare de suflet şi de corp, care nu este de la natura acestei lumi. Această stare trebuie să devină o stare interioară, directă a fiinţei noastre. Pe ea trebuie să fie centrată raţiunea noastră, tot restul este o activitate evidentă de reflex. Cel, care în Iisus Christos scapă de jugul naturii, este umanitarist în această lume, dar fără să considere acest umanism a fi capital sau eliberator.

„Fericiţi cei ce plâng căci ei vor fi mângâiaţi."

Dacă omul-Dumnezeu, vorbind pe Munte nu este nici demagog, dacă beatitudinea nu poate opri tristeţea, dacă consolarea naturală nu poate pune capăt acestei tristeţi, nici proteja împotriva procesului calamităţilor, ce sens putem da atunci acestei Beatitudini? Putem, înţelegând aceasta pe planul raţiunii şi al moralei, să ne ridicăm până la Cuvântul Divin care ne transmite eternitatea?

Există un fel de plâns, o tristeţe care nu se poate explica din această natură. Aceasta, evident din partea acelora care sunt demni de a fi ridicaţi până în vârful Muntelui Beatitudinii. Această stare este partajul acelora care muncesc în această lume în numele Imperiului îndepărtat, pentru a ghida revolta spirituală, întoarcerea la Lumină, întoarcerea la Tao; ea face apel la oameni pe care îi pregăteşte, pentru a înţelege adevărata sarcină a bunătăţii, adevărul şi justiţia pe care le au de împlinit în această lume.

O falangă a muncitorilor, slujitorilor şi slujitoarelor, prietenii umanităţii, răspândiţi în lumea întreagă, face un efort suprauman pentru a dăltui în umanitatea după natură, principiile naturii divine. Această muncă este plină de lacrimi şi tristeţe pentru ei, căci experimentează cum această muncă este extraordinar de grea şi avansează cu dificultate. Efortul îndurat nu este în niciun raport cu rezultatul. Această plângere nu provine dintr-o suferinţă după natură. Nu se pune problema

de-a plânge după rudele sau amicii plecaţi, nici a deplânge calamităţile care se abat asupra lumii şi provoacă tristeţe din abundenţă. Nu, intensitatea suferinţei lor vine din abisul creat între valoarea ofertei lor şi felul în care ea este privită. Cu mâinile pline, aceşti muncitori oferă gratuit comorile spirituale eliberatoare cele mai magnifice, o fericire incomparabilă, o milă divină, o ştiinţă absolută şi eliberatoare, cheia sensului vieţii, iar cei care se apropie refuză rece aceste daruri, mai mult, ei găsesc munca lor periculoasă pentru liniştea spiritului lor.

Acest plâns vine de la constatarea că la foarte mulţi conştiinţa este încă foarte primitivă, sângele prea tulburat, ochii nu sunt destul de clari pentru a primi şi asimila. Trebuie să privească cum oamenii în lupta pentru hrană se calcă în picioare şi se împing, şi cum aleargă după umbrele pe care le oferă lumea, în timp ce, din ignoranţă, dispreţuiesc Unicul Necesar.

Atenţie, înţelegeţi-ne bine. Tristeţea nu vine din opoziţie, din reacţie şi din consecinţele sale, nici din suferinţele care acompaniază inevitabil Munca Sfântă. Nu! Plângerea vine din faptul că puterea de asimilare a fiinţei umane este limitată şi că, înşelat de vicleşugurile şi strategiile conştiinţei-eu, omul este incapabil de-a vedea unde se află adevărata sa fericire. Acest plâns este îndurarea în faţa respingerii Dragostei absolute. Aceasta este suferinţa lui Christ, care pe Muntele Măslinilor îşi întinde braţele şi spune: „Ierusalim! Ierusalim! De câte ori am vrut să adun copii tăi, cum cloşca îşi adună puii, dar tu nu ai vrut...!”

„Fericiţi cei ce plâng căci ei vor fi mângâiaţi.”

Ce înseamnă această Beatitudine? Cum să înţelegem consolarea pe care ea o reprezintă?

Amintiţi-vă că starea beatitudinii este o stare de pace profundă, este fericire supremă, în sens absolut. De atunci de când, prin Iisus-Christos, prin vibraţia christică a zilelor noastre se spune pe Munte: *„Fericiţi cei ce plâng”*, ştim că adevărata cauză a plânsului nostru va înceta să existe, că voalul tristeţei şi al melancoliei va dispărea şi că munca noastră va atinge din interior confirmarea cea mai înaltă, fericirea cea mai intimă.

Slujitorii şi slujitoarele în Vie ştiu că Beatitudinea se va naşte: în, prin şi din munca lor. Ea nu mai este atunci o simplă experienţă individuală, ci devenind impersonală, ea este bunătatea accesibilă şi absolută pentru mulţi. Aceasta este consolarea care aboleşte tot plânsul. Aceasta este dragostea pentru oameni. Aceasta este dragostea lui Dumnezeu care depăşeşte toată înţelegerea umană. Beatitudinea este în prezent, în momentul actual şi în viitor. Este o stare de dezvoltare care rezultă din adevărata muncă eliberatoare. Este o creştere de jos în sus care vine din adevărata activitate eliberatoare. De aceea, toţi cei care plâng au avut deja, cert, în vieţile lor dovada beatitudinii, când, pe calea serviciului, le-a fost permis să întoarcă un suflet spre Lumină. Dar deoarece această stare de beatitudine nu este încă în echilibru cu rezultatul muncii, consolarea vine: Consolatorul Divin îşi însufleţeşte slujitorul obosit, abătut, rănit, îl vitalizează cu o energie nouă, pentru a-şi continua munca, întorcându-i capul spre naşterea noii realităţi, a căii eterne, spre Tao!

„Fericiţi cei ce plâng, căci ei vor fi consolaţi!”

Aceasta este cea de-a doua stare de a fi pe Calea Serviciului.

V

„Fericiţi cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiaţi.” (III)

Bazându-ne pe Beatitudinile Cuvântării de pe Munte, am analizat cele două stări de a fi pe calea regenerării conştiinţei, sufletului şi corpului. Am văzut că sărăcia în Spirit se raportează la noţiunea celor două ordini de natură: lumea în care trăim şi o altă ordine, ordinea socială concretă, sublimă şi glorioasă, pe care nu o cunoaştem, dar care este cuprinsă în interiorul cosmosului nostru planetar.

Elevul care, pe cale, a perceput existenţa unui Imperiu al Luminii atât de departe şi totuşi atât de aproape, şi a descoperit, în ordinea lumii căzute, eul său după sânge, suflet şi corp, ajunge la concluzia că fiinţa sa suferă de o sărăcie infinită, o profundă şi crudă sărăcie de spirit şi acesta este falimentul incontestabil al vieţii sale. Devine jocul alternant şi macabru al binelui şi răului. Şi atunci, el începe să spună un adio de principiu acestei vieţi fragmentate, aşa supus principiilor naturii căzute şi obligat prin constituţia sa de a se conforma legilor acestei lumi-fantome (forţat să inhaleze pentru a trăi un oxigen încărcat de miasme).

Este în lume, evident! Face parte din această lume! Nu poate evita nici această lume, nici legile sale prin visare sau minciună! Totuşi, pricepând clar sărăcia sa, neputinţa sa, existenţa sa dureroasă, îşi ridică acum fruntea, ştiind că există şi un alt ordin al naturii. Avansează mai departe cu hotărârea fermă, arzându-i venele şi decide pozitiv: nu mai vreau să aparţin de această lume!

Atunci, cei care îşi bat joc, care se consideră după etaloanele naturii atât de deştepţi, privesc cu milă, de la înălţimea pretinsei lor înţelepciuni, pe fratele nefericit, străinul

prost, care nu mai vrea să rămână în rând şi vrea să înceteze să fie ca un jucător, purtat de curenţii naturali. Săracul nebun! spun ei.

Dar, nu este aşa de fapt? Vrea o lume pe care nu o cunoaşte nimeni şi despre care nici el nu ştie nimic. Nu va fi el oare un vânător de himere? Este nebun, deşi pur, dar şi atunci un nebun de legat, ca şi Parcifal. Astfel îl roagă, îl educă şi încearcă să-l convingă să-şi abandoneze himerele şi visurile.

Aţi constatat deja că nu se poate fugi fără urmă din circulaţia naturii? Totul se petrece de parcă formidabile puteri terestre ar încerca să vă reţină tocmai pe Dumneavoastră. Adversarii se mobilizează şi, ca să facă ceea ce pot, muncesc prin intermediarul prietenilor cu scopul să vă împiedice plecarea. Vă îngreunează lucrul pe cât posibil.

Şi în tot acest haos, în mijlocul tensiunilor şi îndoielilor, iluminarea spirituală vine!

Şi veţi auzi cuvintele spuse pe Munte; *„Fericiţi cei săraci în Spirit, căci Imperiul Cerurilor le aparţine! ”*

Pelerinul considerat nebun în natură este aprins în Lumina Christică. Graţia lui Dumnezeu îl face să intre în legătură directă, pozitivă cu Imperiul Luminii, în care a crezut mereu, dar pe care nu l-a întrevăzut încă. Din pelerin devine posesor, este prima stare de a fi pe Calea Regenerării. A sosit la sursa şi izvorul Apei Vii gratuite.

Şi după aceea? Să nu uităm că mai trăieşte încă în această realitate spartă. Putem vorbi despre eliberare? Da şi nu. Prin legătura sa cu Lumina este acum un fericit, un eliberat absolut. Dar îi rămâne să trăiască această beatitudine, această plenitudine în lumea timpului.

Ordinea divină statică posedă acum prin elev un focar în ordinea dialecticii căzute. Acest elev este utilizat să spargă din jos în sus aceste aspecte ale căderii, să le reînnoiască pentru el şi semeni. Prin el, eternitatea penetrează în timp, ca o revoltă divină pusă în mişcare, continuată şi împlinită prin capete, inimi şi mâini de oameni. Căci după ordonanţă divină, Dumnezeu nu se amestecă niciodată în treaba creaturii

sale, dar doreşte să strălucească şi să facă să triumfe creaţia şi, prin creatura sa! Iată de ce, dintr-un punct de vedere superior, elevul care s-a ridicat în prima stare de a fi în lume şi fără să facă parte din ea, se găseşte într-o stare privilegiată.

Înţelegeţi bine aceste cuvinte! Din momentul în care elevul a atins eternitatea şi beatitudinea în timp, urmează o întoarcere. El, înstrăinat de lume, străin pe pământ îşi ia rămas bun de la ea, se întoarce din nou spre lume şi se cufundă în ea. Plin de ardoare, ca din profunzimea unei mine, precum forează minerul, la fel elevul forează şi sapă o galerie, traversând lumea. Îşi sparge o cale, posedat de misiunea sa; moşteneşte imperiul terestru datorită noilor valori statice: bunătate, adevăr, justiţie pe care prin suferinţă le-a învăţat. Eternitatea trebuie stabilită în timp; această sferă inferioară a căderii trebuie purificată pentru ca cosmosul nostru planetar să se poată acorda din nou armonios cu corul stelelor.

Dar, vai, această muncă începută cu un entuziasm şi o fericire fără nume este dură, grea, descurajatoare, aproape fără speranţă! Mâinile oamenilor înhaţă natura. Şi când se dezleagă de ea, sunt incapabili să vadă; iar dacă văd, ei nu pot păşi mai departe...

Inamicul clasic seamănă mereu iarbă rea în pământurile făcute fertile din nou şi deformează oglinzile în aşa fel încât nu Lumina, ci un fel de caricatură se reflectă în ele. Construcţia ameninţă cu prăbuşire; fisurile apar acolo unde răutatea atacă pereţii. Muncitorul trebuie să fie prezent în acelaşi timp peste tot, iar atenţia, de obicei, îi este întoarsă în mod conştient, organizat, rafinat. Atunci, elevul trebuie să furnizeze proba că, în timp, poartă eternitatea în sânge. Căci, dacă este obosit de moarte, este lovit de durere, abătut prin mâhnire, şi este zdrobit, atunci natura sa pământească îi spune: „Mai lasă-le pe astea, este destul! Oamenii sunt câini laşi şi ucigaşi, lasă-i să moară în murdăria lor! Trăieşte în Lumina pe care o posezi!”

Dar Universala Lege a Dragostei din Imperiului Îndepărtat spune: „Fratele meu, sora mea nu da înapoi în ciuda amarei tale suferinţe!” Această situaţie strâmtorată este

încercarea! Important este să ştim dacă Universala Lege a Dragostei trăieşte în sângele elevului. A urma o lege înseamnă mereu şi limite; dar dacă purtăm în sinele nostru Legea, să fim noi Legea, aceasta este autonomia, aceasta este libertatea absolută.

Să presupunem că elevul iese din dilema sa interioară cu hotărâre fermă interioară şi spune: „În pofida sorţii mele amare, nu mă voi abate, căci Legea Dragostei Universale s-a împlinit în mine."

Putem să ne întrebăm atunci: „Cum un elev ar putea să aştepte succese ulterioare, dacă cu toate posibilităţile sale şi toate talentele sale, elevul s-a oferit pe sine pe altarul sacrificiului fără rezultate eliberatoare? Cum poate acest elev să iasă din starea sa de durere?" Este cea de-a doua stare pe Calea Regenerării, la care se referă următoarele cuvinte: *„Fericiţi sunt cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiaţi."*

Consolarea care vine din Imperiul Îndepărtat îndepărtează din calea noastră pericolul că pe calea serviciului batem pasul pe loc sau ne oprim din cauza stării acestei naturi care, datorită felului său, refuză Spiritul. Această consolare este balsamul lui Galaad care, mai bine decât toate gândurile şi toate rugăciunile, vindecă rănile, consolidează energiile, susţine munca începută. Această consolare este o Forţă Christică, o vitalitate cu multiple aspecte, care schimbă slăbiciunea elevului într-o forţă invincibilă.

Această consolare a beatitudinii creează un număr infinit de posibilităţi, care vor demonstra gloria lor pe Calea Serviciului.

Elevul, numai atunci este gata. Scopul său, vocaţia sa, sarcina sa, sunt acum, în timp, bazate pe două coloane, pe doi piloni invincibili ai adevăratului Templu: Boaz şi Ioachim. Pe ei nu îi primeşte cadou! Ei au fost construiţi de jos în sus. În timp ce a muncit cu mistria de zidar, elevul a surâs şi, din momentul în care jumătatea clădirii a fost gata, a răsunat cântec de fericire. Dar cele mai multe pietre au fost zidite cu mortar înmuiat de lacrimi. De câte ori a trebuit să fie

desfăcute şi refăcute, constatând că echerul, nivelul firului şi plumbul nu au fost drepte.

Dar când soarele a răsărit, el a iluminat monumentul complet terminat şi perfect! Da, cei care seamănă în lacrimi, recoltează în fericire: moştenesc imperiul terestru. Eternitatea învinge timpul!

VI

„Fericiţi cei blânzi, căci ei vor moşteni pământul.”

Beatitudinea, pe care o vom analiza acum - după primele două stări de a fi şi condiţiile primordiale despre care am vorbit, deci după ridicarea celor doi piloni - se raportează la metoda datorită căreia elevul va putea îndeplini munca sa şi care trebuie să conducă la victorie.

Amintiţi-vă că, Cuvântarea de pe Munte în general şi Beatitudinile în particular, sunt destinate amândouă celor care vor să parcurgă Calea Triplei Regenerări, acelora care au făcut pozitiv primii paşi pe Cale.

„Fericiţi cei blânzi, căci ei vor moşteni pământul.”

Aceste cuvinte enunţate pe Munte sunt un citat din Psalmul 37, versetele 10 şi 11, unde este spus: „Încă puţină vreme şi cel rău nu va mai fi. Te vei uita la locul unde era şi nu va mai fi. Cei blânzi moştenesc ţara şi au belşug de pace.”

Ce înseamnă să fii blând? Înţelegeţi acest lucru în lumina explicaţiilor precedente. Cel blând posedă curajul absolut; el nu poate şi nu vrea să forţeze nimic şi nici nu poate să fie agresiv, în virtutea stării sale interioare. Legătura cu Imperiul este primul stâlp, iar forţa necesară pentru împlinirea muncii este cel de-al doilea. Această dublă milă divină este oferită, în natură, celui blând, iar condiţia reuşitei este blândeţea.

Curajul conform naturii forţează ceva mereu, căci de cele mai multe ori este expresia unui instinct, a unei pasiuni. Acţionând sub impulsul său, avem mereu aerul unui spărgător. Curajul conform naturii face mereu răni, sfâşie sau distruge.

În schimb, curajul născut din Ordinul spiritual al Domnului Iisus Christos este efectul unui nou echilibru al voinţei. Cel care este blând nu aspiră nici după succese

directe, nici imediate, ştiind că o asemenea strălucire dispare repede. Cel care este blând nu se descurajează, nu este niciodată descurajat în faţa unei munci fără rezultat aparent, nici dacă câmpul său de muncă este atacat de forţe malefice. Căci în spatele acestora, vede realizarea finală a scopului său, strălucind ca un soare care nu apune niciodată. De aceea merge pe calea sa, înarmat cu un curaj liniştit şi neclintit, neavând în vedere decât scopul său, fără să acorde atenţie primelor rezultate dialectice. Acest curaj, născut dintr-un spirit reînnoit, este mereu impersonal, lipsit de toată critica şi nu-şi pierde niciodată vremea cu lucruri neimportante. Când oamenii îi spun: „Doamne, cât de obscură este sarcina ta!" atunci cel blând îi va răspunde: „Da, aveţi dreptate, mai învăluită de atât, nici nu ar putea să fie!" Dar mai decis ca niciodată continuă, nu se descurajează, căci vede în spatele tuturor lucrurilor victoria. Moşteneşte Pământul! Nu acordă nicio atenţie bârfelor bune sau rele, nici la ceea ce se gândeşte despre el; nici la ceea ce se spune sau se face cu munca lui, ce vor face din ea. EL va moşteni pământul.

În numele Eternităţii, cel blând arde în timp ca o dulce şi calmă lumină, iar Consolarea Christică este combustibilul care, într-o constantă regularitate, nu încetează să curgă.

Dar nu ar fi atunci precum misticul negativ a cărui singură dorinţă este să strălucească în prezent, în timp ce visează despre viitor? Nu, deoarece cel blând după spirit este de o cu totul altă anvergură. Când inamicul clasic îi atacă teritoriul de muncă, îl ridiculizează, seamănă iarbă rea în semănatul pur, atunci strategia şi lupta celui blând nu sunt cele specifice curajului conform naturii. Cel blând va acţiona impersonal, vrând să spună prin aceasta că nu atacă adversarul. Dar nu se opreşte şi cu energia dublată, nu ţine cont de rău sau de sugestiile acestuia. Dizarmoniei naturii îi opune armonia Imperiului Divin al Luminii. A semăna tulburare şi germenii neliniştii în toate felurile posibile pe câmpul de muncă al celui blând, este o veche metodă iezuită, pentru a distruge Opera prin a-l distruge din interior. Luând acestea în consideraţie,

se exploatează mereu tendinţa naturală a marii majorităţi de a îngriji asemenea infecţie prin antipatie. Cel blând cuprinde maleficul nucleu al infecţiei, nu cu antipatia sa personală, ci prin simpatia impersonală; îl înconjoară cu căldura dragostei sale, urmărindu-şi liniştit munca sa în manieră consecventă, astfel nucleul infecţiei dispare rapid, precum zăpada în faţa soarelui. Revenim la Psalmul 37, versetul 10: „Încă puţină vreme şi cel rău nu va mai fi. Te vei uita la locul unde era şi nu va mai fi."

Semnificaţia literei ebraice „Vau" ne învaţă că există o forţă care distinge virtutea de viciu, că există o lege divină care însoţeşte Lumina şi care, în virtutea raţiunii sale de a fi, separă impersonal viciosul, injustul, obscurul, de virtuos şi de adevărat.

Dacă adevărul ar combate injustiţia, atunci s-ar lega cu răul; în elev s-ar crea atunci o legătură între el şi natură, iar elevul ar sfârşi prin a se deturna definitiv de la munca sa şi s-ar pierde în vârtejul timpului. Dar altfel ce ar putea să-l aştepte? Arzând ca o lumânare în Templul Universal, trăieşte pe baza principiului de a „nu reacţiona" şi vede că inamicii se retrag din faţa sabiei Dragostei. „Te vei uita la locul unde era şi nu va mai fi." Cu toate acestea, inamicul nu se dă bătut; dacă abandonează această încercare, este pentru ca mai târziu să încerce din nou sub altă formă şi să sufere o nouă înfrângere.

Cei blânzi, născuţi din Ordinul Spiritual al Domnlui Iisus Christos, vor moşteni Pământul şi se vor bucura în pacea profundă. Prieteni, aveţi curajul să fiţi blânzi! Purtaţi-vă lupta cu flacăra aprinsă a Dragostei impersonale! Nu forţaţi niciodată nimic, nu fiţi niciodată agresivi! Lăsaţi blândeţii să împlinească miracolul victoriei!

„Fericiţi cei blânzi, căci ei vor moşteni Pământul!"

VII

„Fericiţi cei flămânzi şi însetaţi după neprihănire, căci ei vor fi săturaţi.” (I)

„Fericiţi cei flămânzi şi însetaţi după neprihănire, căci ei vor fi săturaţi.” Aceste cuvinte sună de parcă ar fi strigătul din inimă al oamenilor epocii noastre, strigăt extrem de violent mai ales în anii de război, când milioane de oameni erau înfometaţi şi însetaţi după adevăr. În cursul a cinci ani, această sete şi această foame a devenit o febră care a distrus nervii şi inima oamenilor chinuiţi, exasperaţi, o febră care i-a distrus în acelaşi mod ca şi lipsa hranei.

Fiecare dintre Dumneavoastră aţi ţesut probabil vise despre dreptate şi în cursul discuţiilor Dumneavoastră aţi vorbit despre felul în care ar trebui să fie netezită calea justiţiei. În lumea plăcerilor aţi avut parte de justiţie şi în cursul acesteia v-a făcut plăcere să înmânaţi citaţii.

De fapt, fiecare a avut în mod special foame şi sete de justiţie! Sau amintiţi-vă de momentul în care această dorinţă de justiţie a scăzut mai mult sau mai puţin. Aţi avut parte de beatitudine, această stare de pace supremă şi de fericire spirituală? Fără îndoială aţi avut foame şi sete de justiţie, dar permiteţi-ne să vă întrebăm: aţi avut deja această foame şi această sete înaintea marii bulversări mondiale? Aţi avut-o deja atunci când toată lumea se scălda în abundenţă şi când nu aţi dus lipsă de nimic; aţi avut-o când şi şomerii acestei epoci se pare că au trăit în lux în comparaţie cu sărăcia ultimilor ani ai războiului? Oare şi atunci aţi petrecut nopţile fără somn? Aţi tremurat de indignare la gândul nedreptăţii acestei lumi?

Adevărul nu este mai degrabă că majoritatea dintre Dumneavoastră aţi fost cufundaţi în mocirla păcii liniştite, liberale şi burgheze? Nu i-aţi considerat oare pe cei care

eventual s-au luptat pentru adevăr agitatori nebuni? Nu aţi dormit din cauză că în altă parte mulţi sunt însetaţi şi înfometaţi? Nu v-aţi opus chemării lor cu rece indiferenţă? Sau eventual politicos, distins, dar vid şi perfid, v-a lăsat inima absolut rece?

Aţi reuşit să înţelegeţi că adevăratele cauze ale evenimentelor prezente trebuie căutate în trecut?

V-aţi gândit vreodată că aveţi parte de declanşarea nedreptăţii atât atunci, cât şi acum, şi tocmai de aceea trebuie să împărtăşiţi şi responsabilitatea? Împreună cu majoritatea, de-a lungul anilor, v-aţi ţinut departe de adevăr în această lume, considerându-i provocatori de necaz sau idealişti nebuni pe cei care şi-au ridicat cuvântul pentru el?

Fără să aducem o judecată prea aspră, putem cel puţin constata că există ceva în spatele acestei dorinţe puternice după justiţie trezită în masă; ceva care nu este în ordine şi în care se pare că se amestecă şi un strop de interes personal. Eul a fost constrâns, eul vostru a fost atacat, din aceasta vine setea Dumneavoastră de „dreptate".

„Fericiţi cei însetaţi şi flămânzi după neprihănire, căci ei vor fi săturaţi!"

Mulţi dintre Dumneavoastră aţi avut convingerea absolută că tendinţa pentru justiţie este de dinainte de război. Încercăm să vă clătinăm în această certitudine. Faceţi-vă propriul test psihanalitic! Veţi constata negreşit că, în majoritatea cazurilor, dorinţa Dumneavoastră de justiţie este născută dintr-o injustiţie personală, deasupra căreia vă este imposibil să vă ridicaţi.

Cert este că experienţa personală, câştigată în mod direct, contribuie la formarea conştiinţei, dar nu este totdeauna cel mai bun dascăl; problemele sociale, dificultăţile vieţii particulare, dificultăţile cu prietenii noştri şi familia noastră, sănătatea noastră şi încă multe alte lucruri, care ne-au atacat pretinsa regalitate a eului nostru, pot să ne conducă de fapt până la trezirea unei dorinţe după adevăr. Starea noastră personală se acordă câteodată cu o anumită idee despre

dreptatea susceptibilă de a deschide perspective de reuşite ulterioare spiritului nostru neclintit.

Cel mai adesea trebuie să atribuim intrarea în contact cu o mişcare spirituală unei decepţii iniţiale a eului. Dar imediat ce eul resimte, în această mişcare, o nouă deziluzie, interesul slăbeşte, ideea de dreptate se retrage din conştiinţă, sângele nu o mai poate reţine; devine ea însăşi o piedică şi eul pleacă în căutarea de noi contacte.

Puteţi remarca că, în toate cazurile, aceasta nu este nici foame, nici sete de justiţie, nici realizarea unei idei a justiţiei, ci căutarea unei satisfacţii a eului. Iar dacă această satisfacţie lipseşte, dacă această dorinţă nu mai poate fi stimulată, ideea poate să meargă la gunoi, precum şi cei care o predică! Atunci sunăm retragerea! Nimic în această atitudine nu aminteşte de dreptate, de justiţie, onestitate, dar omul fuge în sens psihologic în acord cu motivul. Iar regele-eu în zdrenţe îşi urmează calea, dându-şi importanţă ostentativ. Fără să dorim să emitem o judecată prea defavorabilă, putem constata că ceva nu a fost în regulă cu ideea noastră de justiţie, căci satisfacţia urmărită a eului a lipsit.

„Fericiţi cei flămânzi şi însetaţi după neprihănire, căci ei vor fi săturaţi!”

Mulţi dintre Dumneavoastră sunt convinşi că au de demult această dorinţă de justiţie. Dar, după ce s-au examinat conform metodei psihanalitice recomandate, nu au găsit la originea acestei dorinţe vreo decepţie iniţială a eului. Această stare a conştiinţei lor a creat în ei un instinct de dreptate pe planul raţiunii şi pe cel al moralei. Dar vă întrebăm: „Ce să facem cu instinctul de dreptate în realitatea spartă a lumii noastre?”

Ce fel de dreptate este dreptatea? Ceea ce pentru unii reprezintă dreptate, nu reprezintă oare pentru alţii o perfectă injustiţie? Dreptatea nu este deviată în numeroase direcţii? Întotdeauna este eul acela care ridică capul, chiar dacă nu este al vostru cel care are rolul principal!

Sunt dintre aceia care sunt interesaţi să rămână la putere

o anumită formă a dreptăţii; eul acestora s-a căţărat pe scara socială graţie lui. Dar aceeaşi dreptate a fost cauza declinului altor euri; lupta pentru dreptatea intereselor adverse începe!

Dreptatea care, la un anumit moment, se pare că îi ridică pe unii, nu este ea o dreptate a omului? Dreptatea altora nu este şi ea de asemenea o dreptate a omului? Dreptatea unuia este cauza declinului celuilalt. „Atunci când se ridică unii, ceilalţi le servesc drept ştergător de picioare." Aceasta este de fapt dialectica!

„Fericiţi cei flămânzi şi însetaţi după neprihănire, căci ei vor fi săturaţi!"

Precum am spus, unii s-au născut cu un instinct de dreptate pe planul raţiunii şi al moralei. Aceasta este oare justiţia care doreşte să-i facă fericiţi? Tare ne îndoim!

Am moştenit prin naştere instinctele pe care părinţii noştri le-au avut şi ei în sângele lor, ceea ce înseamnă în general: „Precum tatăl, aşa şi fiul". În consecinţă, posedăm instinctele justiţiei predecesorilor noştri, căci suntem din această natură şi în această natură. Această pasiune pentru justiţie presupune o cultură, o anumită nobleţe, dar o nobleţe care nu poate duce decât la o criză, antrenând efectul contrar, mereu din pricina naturii dialectice, în capcana căreia secolele s-au lăsat prinse.

„Fericiţi cei flămânzi şi însetaţi după neprihănire, căci ei vor fi săturaţi!"

Cercetătorul conştient trebuie inevitabil să ajungă la concluzia că foamea şi setea de justiţie ale acestei lumi, nu sunt sub niciun raport eliberatoare, rămân iluzii ale eului şi nu au nimic de-a face cu „beatitudinea". Amintim din nou cu insistenţă că Beatitudinile sunt destinate doar entităţilor de o altă anvergură spirituală şi nu celor care se află în această lume.

Justiţia Divină nu poate fi înţeleasă şi sesizată decât dacă omul înţelege Planul lui Dumnezeu pentru om şi omenire, precum şi starea originară a curentului vieţii umane. Când această realitate superioară îi luminează conştiinţa şi îl face să iasă din ignoranţa sa, atunci efectul incontestabil este

o sete intensă de această justiţie. Dacă ne gândim bine, setea şi foamea nu sunt dorinţe, ci necesităţi ale corpului, pe care le resimţim, le suportăm. Este vorba aici despre necesităţi care nesatisfăcute reprezintă sfârşitul absolut.

Avem de-a face astfel cu un om iluminat de adevărul şi justiţia absolută, în faţa unui om care contemplă profunzimea Universului Divin şi care se regăseşte într-o contra-natură, într-o lume care, în rânduirea sa şi în dispoziţiile sale, este exact opusul componentei divine. Înţelegeţi atunci că, acest om sublim în Dumnezeu, reintegrat în Divin, are, în mod natural în această lume, foame şi sete, căci în privinţa spiritului, sufletului şi corpului nu-şi poate satisface nici cele mai elementare nevoi.

Aceasta este o sarcină insuportabilă, imposibilă: două vieţi atât de diferite nu se pot asocia! Totuşi, ajutorul nu se lasă aşteptat. Cel căruia îi este foame sau sete în acest sens, acela va fi satisfăcut. Această Beatitudine nu este viziunea abstractă a unui viitor îndepărtat şi magnific în care Planul Divin pentru lume şi umanitate va triumfa din nou. Dacă fiinţa flămândă şi însetată ar trebui să aştepte acest moment, această viziune nu i-ar fi decât o slabă consolare.

Nu, omul aflat într-o asemenea criză este săturat direct, imediat. I se dăruiesc forţe, valori, o mare fericire, o dragoste intensă în calitate de realităţi perfecte. Iar mulţumită acestor daruri şi în abundenţa lor, acest om se ţine în picioare şi poate continua să trăiască în legăturile sale şi în exilul său, acolo unde sacrificiul este obligatoriu, acolo unde trebuie să servească ca muncitor în marele Şantier al Muncii, pentru lumea şi omenirea sa căzută.

Această abundenţă de valori şi de forţe întreţine elevul într-o stare permanentă de fericire spirituală superioară şi de adevărată beatitudine. Astfel Eternitatea trăieşte în timp!

Aici în dialectică, fericit este acela care şi-a obţinut scopul. În statică, este deja fericit dacă cineva se îndreaptă spre marele Ţel. A urmări Ţelul este deja, în sine, victoria: aceasta este Eternitatea demonstrată în Timp.

Fără îndoială este dificil a sesiza aceste lucruri sublime; în privinţa Spiritului, conştiinţa noastră poate penetra doar până la recunoaştere. Aţi simţit deja în mijlocul situaţiilor celor mai complicate „Prezenţa Directă", precum au numit-o străbunii? Prezenţa Directă, care v-a hrănit şi v-a potolit setea, este însăşi mâna lui Dumnezeu care s-a ridicat deasupra timpului şi a spaţiului, cu toate că sunteţi cufundaţi încă în timp şi spaţiu!

De ce, de fapt, de ce aspiraţi la luptă pentru stabilirea justiţiei naturii? Acest gen de dreptate nu este decât un miraj, o himeră, o fantomă. Această justiţie nu există! Cu adevărat nu există? Nu, căci toate nedreptăţile, semi-adevărurile, speculaţiile asupra justiţiei sunt rezultatele ignoranţei, consecinţele transgresiunii legilor elementare ale vieţii, consecinţele iluziilor eului şi ale nebuniei noastre colective, care ne fac să considerăm drept realitate această lume fictivă, în care nimic nu este durabil, real, în timp ce ne lasă absolut orbi şi ignoranţi în ceea ce priveşte viaţa primordială, lumea Spiritului Universal.

Să luptăm doar pentru justiţia terestră nu este înţelept. Atunci când, cu toate că având ochi pentru a vedea, creier pentru a gândi şi libertate pentru a ne alege calea, cădem într-un canal, se poate considera suficient faptul de a acoperi canalul, sau construirea unui pod, sau de a mai pune gardieni? Aceasta nu vă va împiedica să cădeţi într-un alt canal, iar dacă ar fi pod pe deasupra am putea cădea de pe el sau simplu, am ignora pe cei care păzesc. Când vă aflaţi în mizerie, plângeţi, dar uitaţi că în trecut aţi neglijat cauzele acelor lucruri care v-au ajuns acum din urmă!

Nu a fost mereu astfel? Cereţi acum legi şi o serie de stipulaţii pe care trebuie în viitor să le evitaţi sau de care să vă apăraţi, dar dacă aceste legi nu trăiesc în Dumneavoastră, nu veţi cunoaşte niciodată altă justiţie decât regularitatea eternei „urcări, străluciri, căderi".

Iar noi vă întrebăm: este o binefacere, un act de dragoste fraternă de a fonda un ordin de viaţă în echilibru

cu ignoranţa noastră, prostia şi nebunia noastră? Nu ar fi mai degrabă binefacere să ne împingem mereu în impas cu noi-înşine, pentru ca în final să înţelegem că sunt alte lucruri de descoperit în viaţa noastră? Nu este o binefacere să vă vorbim fără încetare despre o altă justiţie, despre o justiţie care nu este din această lume, despre o justiţie care - dacă se trezeşte în Dumneavoastră - setea şi foamea după dreptate - vă umple cu fericire imediată?

Munca pe care trebuie să o faceţi este să ajutaţi omul să ajungă la înţelegere spirituală şi să treziţi în el veritabila autonomie. Omul actual este o caricatură desfigurată a omului adevărat şi trebuie transformat în omul despre care corul îngerilor cântă: „Pace pe Pământ, tuturor celor care o îndeplinesc!"

Cum să resimţim această necesitate de viaţă, cum ajungem să înţelegem această justiţie, cum să ajungem la această împlinire?

Urmând Unica Cale eliberatoare, Calea transmutării şi a transfigurării.

Şcoala Spirituală se întoarce în mod special spre tipul de om, care în această lume este numit tipul Cain. Cain, precum ştiţi, este opusul lui Abel. Noţiunea lui Cain se referă la posesiune, Cain este posesor. Abel evocă ideea aparenţei. Abel este omul care se complace în aparenţă şi se opreşte aici; adoră mistic lumina spirituală şi îi oferă sacrificii, dar nu o lasă să muncească în el pentru regenerare. De aceea se află Cain în oponenţă cu Abel. De aceea Cain trebuie să distrugă aparenţa şi să o transforme în viaţă. Dacă Cain face acest gest pe planul naturii, atunci devine un ucigaş, un distrugător, dar dacă îl face după Spirit, devine un triumfător şi schimbă faţa lumii.

Şcoala Spirituală se adresează tipului Cain, posesorilor, adică celor în care mai există ceva din ştiinţa originară, chiar rudimentară, în care mai este prezent ceva din starea de a fi a Ordinului Divin Originar, ceva din acest trecut, care încă prezent în ei, îi împinge la acţiune. Cartea Vieţii este încă închisă pentru ei cu şapte peceţi.

Cain, în natura noastră, este un posesor care nu ştie ce să facă cu comoara sa. Este Cain cel căruia i se adresează Şcoala Spirituală şi metoda sa de lucru. Ea îl aşează sub Legea Spiritului, care este ordine şi sistem. Ea face apel la ceva pe care elevul îl posedă, dar într-o stare haotică. Astfel, ea eliberează sistematic puterile şi talentele adormite ale elevului, până când acesta va fi capabil să devină el însuşi legea. Cain poate atunci trăi şi munci pe baza comorii sale, iar Ţara Luminii Originare este restituită, redată fiului pierdut.

Atunci îi este sete şi foame de justiţie şi este satisfăcut cu valorile nemuritoare ale tuturor lucrurilor.

„Fericiţi cei flămânzi şi însetaţi după neprihănire, căci ei vor fi săturaţi."

VIII

„Fericiţi cei flămânzi şi însetaţi după neprihănire, căci ei vor fi săturaţi.” (II)

Această beatitudine, care de pe Muntele Sacru vine spre noi, este o mare consolare pentru cei care o pot înţelege.

Dar ea induce în eroare pe cel care o înţelege în sens dialectic. Deoarece justiţia acestei naturi este determinată de diferite ţări, popoare, rase, morale şi obiceiuri. Mai mult, timpul în care trăim, epoca, secolul, joacă un mare rol.

Dreptatea oamenilor a fost şi este mereu schimbătoare. În numele dreptăţii umane, în cursul secolelor copiii lui Dumnezeu au fost persecutaţi, au fost lapidaţi şi arşi. În numele acestei dreptăţi, Calvin[8], care se considera trimisul lui Dumnezeu, l-a condamnat la moarte pe Mihail Servet, într-o manieră atroce, act de cruzime care a luat Calvinismului dreptul de a se proclama în Numele Sfânt al Domnului Iisus Christos, El care este Lumină şi Dragoste.

Este dreptatea oamenilor cea care în era noastră - şi cât de repede au trecut câteva secole în marea istorie Ariană! - a făcut să piară milioane de femei judecate în procesele de vrăjitorie.

Să ne întoarcem de la sumbrele pagini ale istoriei dreptului uman; să examinăm sentimentele şi practicile pe care dreptatea umană, în general, le suscită în masă şi în reprezentanţii ei. Constatăm aici, în egală măsură, latura versatilă şi contradictorie binecunoscută a naturii dialectice şi

[8] Calvin (1509-1564) s-a născut în Franţa. La 1534 se face luteran şi scrie contra anabaptiştilor. În 1536 Calvin se stabileşte în Germania unde reformează viaţa familială, civilă şi religioasă. Consistoriul (predicatorii mai bătrâni) conducea oraşul aplicând aspre pedepse contra celor care dansau sau foloseau băuturi alcoolice (medicul spaniol Mihai Servet a fost ars pe rug). Cei care nu îmbrăţişeau calvinismul erau terorizaţi. În Franţa, calvinii se numeau hughenoţi.

ştim cu certitudine că niciodată, în vecii vecilor, o asemenea foame de justiţie nu va fi satisfăcută. Dumnezeu să ne ferească de o asemenea greşeală!

În Beatitudini este vorba despre Justiţia Gnozei şi prin Gnoză; este Dreptatea divină, Ordinea de dreptate a stării adevăraţilor oameni divini, despre Justiţia sufletelor vii! În această ordine totul este perfecţiune Divină! În această Ordine totul este minunat de frumos! Fiecare primeşte în mod egal Mila, Magnificul, precum şi Forţa darurilor lui Dumnezeu, Ideaţia Divină.

Mulţi au căutat această ordine şi din căutare s-au născut multe idei, poezii, cântece.

La baza acestei cântări se află o dorinţă infinită, dar de asemenea o durere infinită, căci mulţi dintre ei au încercat la început să-şi potolească setea în lumea dialecticii, dar nu au păstrat în mâini decât fărâmăturile dorinţelor lor sparte!

Aspectele Dreptăţii Divine sunt nenumărate! Fiecare simte prin intuiţie că dragostea, fericirea, bucuria şi armonia, fac parte din ea. Dar câte deziluzii nu a adus această foame de justiţie acelora care au început să o caute! Câte inimi călcate şi cum s-au întors lucrurile mereu în opusul lor! De aceea mulţi au început să se îndoiască serios de adevărul acestei Beatitudini. Nu a fost sinceră această însetare? Fiecăruia îi era foame şi sete de justiţie, dar a fost oare satisfăcut vreunul, vreodată?

Şi totuşi, dacă există în limbajul Sacru o vorbă perfect adevărată, în ciuda tuturor prelucrărilor, atunci aceasta este, cu siguranţă. Un elev al Şcolii Spirituale Gnostice o poate înţelege perfect, căci ea spune că Justiţia Divină nu are nimic de-a face cu dialectica. Justiţia Divină nu poate prinde formă în materie aici jos, deoarece structura atomică a Luminii, a Forţei care o face să acţioneze, este de o perfectă altă esenţă decât justiţia dialecticii.

În consecinţă, încercările întreprinse pe linia orizontală a câmpului nostru de existenţă obişnuit, pentru a stabili şi ancora aici Justiţia Divină, se termină mereu prin a da rezultate

negative. Mai bine să ne abţinem chiar şi la încercarea acesteia, căci Justiţia Divină nu este din această lume.

Elevul serios al Şcolii Spirituale Gnostice se întoarce de la început spre Ordinea Divină. Ceea ce este posibil, căci aparţine unui Corp Viu Gnostic! Aceasta face posibil ca el să pună piciorul pe Calea Eliberării şi să avanseze. Fiul pierdut, îşi îndreaptă paşii spre Casa Tatălui. Mânat de foamea şi de setea realizării, se va strădui să-şi atingă scopul cu toată ardoarea credinţei sale şi cu tot dinamismul său. Atunci, da, atunci, precum o spune parabola - „Tatăl vine de departe să-l întâmpine".

Plenitudinea Gnostică se revelează Tinerei Fraternităţi Gnostice şi se manifestă în Ea din momentul în care şi-a început calea. Şi forţa beatitudinii satură pe toţi membrii grupului, fiinţa intimă a tuturor membrilor care se află în Grup. Acesta este secretul Misterului celei de-a şasea Beatitudini.

„Fericiţi cei flămânzi şi însetaţi după neprihănire, căci ei vor fi săturaţi."

Fie ca acest Mister să poată fi realizat de mulţi! El este dăruit tuturor celor cărora le-a fost cu adevărat foame şi sete. Cvintuplul Corp Gnostic a fost revelat pentru ei în lumea tenebrelor.

IX

„Fericiţi cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă.”

Precum am văzut în cursul studiului Beatitudinilor, căutătorii religioşi, cât şi experţii Bibliei, presupun că ne aflăm în faţa unei practici umanitare creştine, o manieră creştină de a acţiona în condiţiile obişnuite ale vieţii zilnice, dând dreptul la o beatitudine viitoare şi la o recompensă directă sub formă de momente agreabile în prezent.

După înţelegerea obişnuită şi precum o spun teologii, milostivii sunt cei care, plini de milă şi compasiune, compătimesc mizeria semenilor lor şi salvează persoanele aflate în nevoie. Constatăm că aceşti milostivi nu sunt, în general, nici printre cei mai inteligenţi, nici printre cei mai norocoşi. Putem fi milostivi fără a avea, pentru aceasta, posibilitatea de-a dărui la modul concret; în acest caz, Dumnezeu vede mai ales intenţia. Adăugăm că nu trebuie numai să suportăm cu răbdare loviturile sorţii ci, prin sentimentul de întrajutorare creştină, să le împărtăşim şi pe cele ale vecinului; trebuie arătată milă şi, pe cât ne este posibil, să ajutăm, să susţinem pe cei care se află în mizerie şi nevoie. Trebuie să fim plini de compătimire şi, în măsura în care ne stă în putinţă, trebuie să contribuim la sprijinirea celor în nevoie, să demonstrăm milă faţă de cei ignoranţi şi să-i învăţăm; trebuie să-i avertizăm pe cei care trăiesc fără grijă, pe cei care trăiesc în stare de păcat şi trebuie să-i salvăm din starea lor de existenţă ca dintr-un foc.

Toţi cei care practică aceste reguli creştine ar trebui să fie fericiţi, devreme ce se spune despre Christos că era, şi El, milostiv. Raţionamentul este următorul: da, din interior, avem şi noi parte de fericire, dacă ne însuşim unul din atributele lui Christos. Dacă suntem şi noi milostivi, precum

EL este milostiv, vom fi în măsura noastră perfecţi, precum El este perfect. Deci, celor care astfel sunt milostivi, li se va arăta milă. Proverbul: „Cel care face bine, va întâlni bine", dovedeşte destul, că morala populară curentă împărtăşeşte acest punct de vedere. În realitate, cine ar putea avea obiecţii împotriva acestei practici umanitar-creştine? Cine ar putea avea obiecţii? Nimeni! Un asemenea comportament trebuie să fie considerat ca şi consecinţa logică a unei „conştiinţe iluminate de Dumnezeu"!

În cursul secolelor, accentul s-a pus, succesiv, când asupra credinţei, când asupra faptelor. Pavel este Apostolul credinţei, Ioan, apostolul faptelor.

Cel de-al Doilea Război Mondial a zguduit interpretarea exoterică a credinţei majorităţii religioase. Au început să descopere că, în raza de acţiune a practicilor religioase, este urgent ca anumite aspecte sociale să fie dinamizate dacă nu doresc să vadă organizaţia religioasă întreagă eşuând.

Cine ar dezaproba biserica pentru că în sfârşit părăseşte letargia sa şi încearcă, prin practicarea bunătăţii, să distrugă răul şi să-i neutralizeze pe cât posibil efectele? Atenţie între timp, căci nu trebuie să vedem în spatele acesteia decât ceea ce este în realitate! Căci, astfel precum secolele ne-au învăţat deja din plin, mediile religioase s-au ocupat mereu să caute care practici ale bunătăţii trebuie urmărite, care forme ale milei şi ale dragostei aproapelui trebuie să fie aplicate, în sensul cel mai larg al cuvântului. Nu găsiţi aceasta straniu?

Da, precum o admitem în general, biserica creştină, care deja de 2000 de ani a constituit în ansamblul său continuitatea directă a primei comunităţi din Ierusalim, trebuie să posede o ştiinţă a milei, veche de câteva mii de ani şi atât de direct adaptată la preceptele evanghelice, atât de încercată, purificată printr-o lungă practică, încât nu ar trebui să fie necesar să se delibereze, în viitorul apropiat, asupra faptului: care formă a creştinităţii practice să fie aplicată ca să se prevină războaiele şi mizeriile sociale şi economice.

Ceea ce vă spunem aici despre biserici se aplică de

asemenea asupra umanitarismului mondial. Veţi vedea într-o zi că şi umanitarismul este, şi el, foarte „lejer îmbrăcat" pentru frigul glacial care domneşte asupra lumii, şi că trebuie găsite şi experimentate căi noi. Nu găsiţi aceasta straniu? Umanitarismul, este adevărat, nu poate să privească înapoi la un trecut atât de îndepărtat ca şi creştinismul. El s-a aflat în stare latentă timp de câteva secole, la unii pionieri; primele încercări ale sale coincid cu epoca Reformei. Am putea spune însă, că a fost timp suficient care să permită elaborarea unei ştiinţe umanitariste extraordinare, care să poată servi ca linie directoare infailibilă diverselor dezvoltări sociale, politice, economice. Dar atunci toată această bunătate nu a fost în întregime bună! Toată această bunătate nu a suscitat doar binele! Toată această bunătate nu a fost decât experimentală! Ea nu ne-a făcut deci mereu fericiţi. Şi, în pofida acestei bunătăţi, se pare că ne găsim cu mâinile goale şi în practicarea ei parcă am fi dormit şi pierdut vremea.

Acum, când toţi trebuie să fie pregătiţi să-şi încingă săbiile, se adevereşte că centurile s-au pierdut şi armele şi-au tocit vârful. Mai sunt purtate discuţii asupra faptului care armă să fie aleasă. Ori azi răsună apelul: „Iată mirele, mergeţi să îl întâmpinaţi în noaptea nunţii..." şi se constată că nu există ulei în lămpi.

Oricum ar fi, trebuie să admitem că bunătatea conform naturii este o calitate inerentă a creştinismului, că ea este o reflectare naturală şi logică a unei vieţi care se străduieşte să găsească Lumina. Că proprietăţile care rezultă normal din viaţa celui care-l caută pe Dumnezeu sunt numeroase, de acord, dar niciuna în particular nu aduce fericirea, nu-l duce pe cel care o posedă într-o stare de fericire suverană, nu îi dă impresia de a atinge perfecţiunea.

Beatitudinea pe care o studiem aici: *„Fericiţi cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă",* este esenţial diferită de ceea ce se crede în general; căci dacă un om este un adevărat creştin şi trăieşte esenţa pură a creştinismului, acţiunile spontane ale bunătăţii sale intime nu mai pot fi experimentale. Bunătatea sa este expresia absolută a unei stări absolute.

Omul inteligent nu întreabă: „Ce formă a bunătăţii să practic?", ci: „Cum să ajung la această stare de a fi care radiază în mod natural bunătatea adevărată?" Nu mai întreabă: „Care este credinţa mea, ce fel de acte trebuie să împlinesc? Sunt pentru maniera lui Ioan sau pentru maniera lui Pavel?", ci: „Cum pot parveni la starea de a fi, din care credinţa şi acţiunile operează ca şi consecinţe naturale?"

„Fericiţi sunt cei milostivi!"

Există o milă care nu „face fericit", dar este dovada beatitudinii. „Cel care face bine, va primi bine", emană dintr-o ştiinţă ancestrală pierdută, ştiinţă în contradicţie cu astronomia. Astronomii presupun că Soarele, după ce a răspândit vreme de mii de ani energia sa în sistemul solar, se va stinge şi va înceta să fie Soare. Dar antica înţelepciune ne învaţă clar că energia solară, oferindu-se pentru planetele sale, primeşte în schimb o energie superioară mai magnifică şi mai majestuoasă. Această Lege Cosmică Universală este valabilă pentru cuvintele lui Christ: „Cel care va dori să-şi piardă viaţa pentru Mine, O va păstra"

De aceea vă îndreptăm atenţia asupra acestor lucruri, ca să fie clar în faţa Dumneavoastră: că beatitudinea unei stări absolute de a fi, trebuie să fie răspândită în aceeaşi manieră. Cine radiază mila, primeşte mila. Aceasta este legea!

Nicio fracţiune de energie nu este pierdută în cosmos. Când, în virtutea unei idei, este trimisă energie şi transmutată într-un anumit rezultat, elaborarea finală a acestui rezultat se întoarce la sursa de energie în răspuns dinamic.

„Fericiţi cei milostivi!"

Ce este atunci mila, în sensul Cuvântării de pe Munte? Pentru a înţelege, să ne întoarcem la Învăţământul Universal. Mila, eliberată de toate formele bunătăţii, este o formă a magiei. Este magia sufletului, care arată o anumită stare a sanctuarului inimii. Puterea radiantă din această magie a sufletului este numită în Cuvântarea de pe Munte: Milă. Iar noi am dori să examinăm mai îndeaproape cum se poate dezvolta aceasta în elev.

Există trei forme ale magiei creştine: cea a corpului, cea a sufletului şi cea a spiritului. Aceste trei forme se manifestă pentru a sfârşi ca o unitate: magia totală a omului adevărat.

Omul actual nu mai este omul ideal originar, ci mai degrabă omul căzut, care are sarcina să se ridice progresiv şi după legi determinate, pe Calea Regenerării, de întoarcere spre Tatăl şi să restabilească gloria sa de odinioară. Christos adresează aceste cuvinte: „Fericiţi sunt cei milostivi.”... elevilor care, pe Calea regenerării, au obţinut deja o anumită fază a reconstituirii.

Beatitudinile sunt formule, gânduri-cheie, care revelează elevului diverse perspective, îi descoperă noi radiaţii de acţiune. Dacă elevul, sondând fiinţa sa, percepe în prima instanţă infinita sa sărăcie de spirit, starea degradată în care se află, atunci trece la o revizie aprofundată a sistemului personalităţii sale. Personalitatea are şapte aspecte, şapte faze. Este sistematic începută şi condusă la bun sfârşit, ca la vremea sa, magia adevăratei transmutări să se manifeste cu o forţă perfect aplicabilă.

Magia noii personalităţi se află în raport cu Fiatul[9] creator, în raport cu manifestarea în forma Ideii salvatoare a lui Dumnezeu, salvare care trăieşte în sângele inimii lui Christos, Domnul nostru. Dar înainte ca această magie să se poată manifesta, trebuie ca sufletul elevului să fie reînsufleţit şi, în consecinţă, îşi dezvoltă magia sa proprie.

Magia sufletului este instrumentul cu ajutorul căruia manifestarea noii personalităţi se poate exprima. Magia sufletului este mortarul care cimentează construcţia şi care o face solidă, fermă, neclintită şi o face să se ridice într-o incomparabilă şi invincibilă frumuseţe. Esenţa şi cea mai importantă caracteristică a magiei sufletului, cimentul construcţiei, este dragostea pentru seamăn, care înglobează totul în sinele său, nu numai o persoană, un grup cu care are

[9] Fiat este verbul (cuvântul) creator = Să fie! = Fie! = Fie ca …! = Aşa să fie! Fiat lux = Să se facă lumină.

contact prin sânge, ci pe toţi, căci este impersonală! Această dragoste face să îl cunoaştem pe Dumnezeu, să Îl înţelegem şi să Îl vedem în plenitudinea Sa. Cărţile Sacre spun „Dumnezeu este dragoste", şi nu că Dumnezeu manifestă dragoste, ca şi cum dragostea ar fi unul din atributele sale, ci ESTE Dragoste. Dragostea este esenţa lui Dumnezeu. Ea poartă şi întreţine Universul. Ea dă formă Fiatului creator. Dacă omul ar avea totul, şi ar şti totul, dar nu ar avea Dragoste, în realitate nu ar avea nimic şi nu ar fi nimic. *„Dumnezeu este Dragoste; iar cel care rămâne în Dragoste, rămâne în Dumnezeu, şi Dumnezeu rămâne în el"*[10]. Dumnezeu se revelează lui şi vorbeşte prin el. Magia sufletului nu este nimic altceva decât plenitudinea Dragostei transformată într-o forţă dinamică, utilizabilă pentru elevul care se dovedeşte apt pentru asta. Această magie trece şi ea prin şapte stadii de creştere şi de dezvoltare. Între iubirea în planul sufletului şi iubirea în plan biologic (sentimentele şi bunătatea obişnuite) există acelaşi raport ca şi între iubirea dialectică cea mai nobilă şi instinctul matern al animalului pentru micuţii săi.

Istoria relatează că numeroase spirite iluminate au comparat Dragostea universală a sufletului cu un foc care, dacă se poate dezlănţui în mâini incompetente, poate deveni un foc infernal şi distrugător. Forţa lui Uranus este dotată cu o puternică putere explozivă; ea poate uşor scăpa controlului şi poate provoca mari pagube, dacă nu este condusă de înţelepciunea şi serviabilitatea voluntară. Putem compara această Dragoste a sufletului cu electricitatea cosmică. În mâna lui Dumnezeu ea este binefăcătoare, salvatoare, luminoasă; neghidată de ea, această forţă devine distrugătoare şi poate consuma totul.

Când scrierile sfinte relatează despre Dragoste şi când vă înmânăm aceste valori salvatoare, acestea nu au nimic în comun cu nicio formă sau manifestare a dragostei dialectice, cu nicio tendinţă a bunătăţii omului biologic.

[10] 1 Ioan 4.16

Din momentul în care un elev, pe Calea regenerării, participă la Forţa Universală Divină, atrage magia sufletului şi este capabil, în consecinţă, să-şi pregătească mortarul, cimentul destinat construcţiei, fiinţa sa exhalează o putere radiantă de o mare influenţă. Centrul noii puteri radiante este situat în sanctuarul inimii, şi în mod special, în timus. Organul amintit este giuvaierul servind ca focar pentru această putere. Curentul forţei specializate prin această glandă este radiat prin sternum în sfera aurică a elevului, care astfel trăieşte în Lumină, precum Dumnezeu este Lumină. Remarcaţi că această ştiinţă, prezentă la origini, s-a pierdut. Cuvântul „sternum", care înseamnă „cel care radiază", dovedeşte aceasta. Numeroasele tablouri ale misticilor antici reprezintă omul purtând în dreptul inimii un medalion, o oglindă, amintind astfel de această ştiinţă pierdută.

Septupla putere a sufletului radiant din inimă dispune, între altele, de două principii active, un principiu căutător, deci radiant, şi un principiu atrăgător. Principiul căutător radiant leagă elevul, care îl posedă, cu toţi oamenii, această putere a sufletului îl pune în legătură impersonală cu întreaga umanitate. Legat de Dumnezeu prin propria sa stare de a fi, acest elev depăşeşte graniţele propriului său eu.

Din momentul în care curentul căutător radiant atinge un om, emiţătorul acestui curent de forţe primeşte o impresie directă asupra stării, a nevoilor, dificultăţilor interesatului. Nu are nevoie de alte asigurări. Înţelege clar situaţia celui cu care este în raport şi a cărui fiinţă se dezvăluie în întregime faţă de el.

Aceste impresii sunt rapide şi impersonale, până în momentul în care o anumită persoană are o nevoie urgentă, absolută de ajutor şi caută o cale într-o dorinţă disperată de regenerare. Magia sufletului sărbătoreşte atunci triumful său. Într-un caz de asemenea gen, curentul cercetător radiant copleşeşte cu focul său de dragoste pe nefericitul în durere, iar acesta primeşte, ca din mâna lui Dumnezeu, balsamul binefăcător a lui Galaad, balsamul de ajutor şi de consolare. Binefacerea acestei magii dă o încredere neclintită, o vibraţie

întărită, o iluminare spirituală a sângelui, neutralizând pe cât se poate împovărătoarea ereditate sanguină. Pune interesatul în starea de a vedea clar calea şi de a dezvolta forţa indispensabilă pentru împlinire. Aceasta este magia de suflet pozitivă, este mila direct aplicată.

Aceasta este forţa Dragostei, care este transmutată, pentru a dărui Viaţă aproapelui nostru, care prin consecinţă se întoarce de mii de ori mai mult. Acesta este secretul - dacă se poate vorbi despre secret - potrivit cuvintelor lui Christos de pe Munte: *„Fericiţi cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă”*.

Aceasta nu are nimic în comun cu o formă oarecare a bunătăţii sociale sau economice. Aceasta este împlinirea cuvântului: „Dumnezeu este Dragoste şi cel care se află în această Dragoste, se află în Dumnezeu şi Dumnezeu în el.” Acesta este creştinismul, creştinismul practic cel mai înalt. Este spus celui care creşte în această noblețe a sufletului: „Deschideţi-vă sufletul împărtăşind cu cei flămânzi Pâinea Vieţii care v-a fost dăruită...”

X

„Fericiţi cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!”

Când elevul aflat pe Calea Misterelor creştine a obţinut starea de milă, compasiunea descrisă în capitolul precedent, se ridică spre un bine încă şi mai înalt. Pasul următor al Căii se dezvăluie conştiinţei sale. Dar să rezumăm esenţialul a ceea ce a fost spus prin cuvântul Christic: *„Fericiţi sunt cei milostivi”*, înainte să vă vorbim mai îndelung despre: „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!”, ca să înţelegem ceea ce exprimă acest nou grad.

Am ajuns la concluzia că starea de milă nu este expresia unui anumit grad de bunătate umană, ci o stare a sanctuarului inimii, permiţând manifestarea magiei sufletului omului „renăscut”. Această magie a sufletului se raportează la curentul de Dragoste de esenţă superioară, prin care elevul se ştie în legătură impersonală cu întreaga umanitate, legătură pozitivă şi negativă în acelaşi timp.

Prin legătura negativă, elevul poate să aprofundeze după conştiinţă, suflet şi corp starea de a fi a semenilor lui, de a înţelege perfect calităţile şi nevoile lor, precum defectele lor, atât într-un sens general, cât şi foarte particular.

Datorită acestei legături negative a sufletului, elevul este supus efectelor păcătoase şi animalice primitive ale umanităţii şi, în virtutea stării sale, le împărtăşeşte, luând asupra sa toată suferinţa lumii. Această legătură negativă a sufletului poate fi atât de puternică încât, dacă se găseşte în prezenţa a două fiinţe care se ceartă, el se înroşeşte de ruşinea pe care unul ar fi trebuit să o suporte, şi simte durerea pe care celălalt ar fi trebuit să o simtă, în timp ce aceştia doi în cauză nu resimt nici ruşine, nici durere.

Dar în această mare a fărâmiţării şi stricăciunii, în care s-a cufundat întreaga umanitate, sunt momente în care aceasta legătură îngreunează într-o asemenea măsură viaţa elevului, încât, el este aproape de a ceda sub greutatea suferinţei pe care o resimte în locul altuia, în munca în serviciul Domnului. Totuşi, în această perioadă a marii sale îngrijorări trăieşte marele adevăr al cuvintelor Salvatorului: *„Fericiţi cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!”*

Prin cruce curge în permanenţă forţa. O mare fericire îl cuprinde, fericire care nu este din această lume, care îl exaltă şi îl face mai puternic ca niciodată.

Legătura pozitivă nu asimilează, ci radiază. Când elevul suportă suferinţa, răul, păcatele şi efectele stării primitive a semenilor săi, când le suferă cu ei sau pentru ei, el le înapoiază, graţie legăturii sale pozitive, cu totul altceva decât ceea ce primeşte de la ei sau suferă prin ei. Forţa radiantă a acestei legături pozitive, eliberată în cele mai multe cazuri impersonal, poate fi pentru interesat o imensă consolare, o minune extraordinară. Totuşi, în majoritatea cazurilor, această forţă acţionează ca un fier roşu. Lumina Dragostei Celeste nu poate fi suportată de omul naturii inferioare, căci pe aceasta el o primeşte ca pe un foc distrugător. Aceasta este o febră arzătoare; ea purifică şi elimină răul, dar şi îmbolnăveşte şi provoacă complicaţii, dacă persoana este negativă.

Să fiţi conştienţi de aceasta, când vă gândiţi sau vorbiţi despre Domnul, care suferă în locul Dumneavoastră: „Ce prieten este Domnul nostru Iisus, când vrea să stea în locul nostru”, deci cel care suportă suferinţa în locul nostru, cel care suferă pentru noi, fără ca noi să fim conştienţi, căci stupizi şi meschini cum suntem, abia suntem conştienţi de măsura imperfecţiunii noastre! Remarcaţi că aceeaşi comunitate care experimentează legătura negativă a sufletului cu Christos, este în acelaşi timp atinsă de legătura pozitivă a sufletului cu Domnul. Dorim să spunem prin aceasta că problemele noastre dialectice, obişnuite, departe de a fi rezolvate, mai degrabă se exacerbează! Când ne deschidem conştient, recunoscând

dependenţa de legătura negativă cu sufletul, suportăm în aceeaşi măsură arsura legăturii pozitive şi această arsură devine febră, dizarmonie nimicitoare, mânia lui Dumnezeu, dacă omul nu se schimbă fundamental, pe el-însuşi şi viaţa sa. Şi înţelegerea acestui lucru ar fi pentru umanitate mult mai benefică decât o mie de predici.

Atunci când, pe calea Misterelor Creştine, elevul descoperă că magia sufletului începe să-şi revendice drepturile şi să-şi demonstreze forţele; când trăind în Christos, experimentează că, din cauza legăturii negative de suflet, suportă în locul altuia suferinţa, iar prin legătura pozitivă este în stare să-i aducă seamănului un ajutor care se sustrage legilor naturii; deci când, milos, elevul primeşte milă, îi este dat un nou sfat, o nouă perspectivă îi este deschisă. Acest sfat, acest avertisment, această nouă perspectivă se exprimă perfect prin cuvintele: *„Fericiţi cei cu inima curată!"*

Elevul trebuie să înţeleagă că noua sa forţă a sufletului trebuie să devină o putere absolută. Înainte să poată utiliza această putere a sufletului şi să o conducă personal, inima sa trebuie purificată: sanctuarul inimii sale, starea sa de suflet trebuie să răspundă la un minimum de condiţii. Această purificare a sufletului nu este niciodată efectul unei decizii. Nici nu se poate obţine, prin decizie, puritatea inimii. Această puritate este totdeauna rezultatul unui proces.

Adesea am explicat că sufletul se află în legătură cu sângele, iar sângele este unul dintre aspectele sufletului. Anticii au spus: „sufletul omului este sângele său". Deoarece inima este motorul corpului, al sângelui, sângele se reînnoieşte în inimă şi se încarcă aici de noile forţe atmosferice, înţelegem că puritatea inimii se referă mai întâi de toate la puritatea sângelui şi la noua sa capacitate.

Sunt câţiva care cred că puritatea este doar o stare corporală curată; alţii pretind că puritatea se raportează la starea sufletului. Alţii, spun în sens mistic: „puritatea este o stare a conştiinţei". Noi însă spunem: puritatea este consecinţa, este efectul rezultând din capacitatea sufletului şi aceasta

înglobează totul, conştiinţa, sufletul şi corpul. Puterea sângelui controlează puterea de asimilare a conştiinţei Dumneavoastră, a înţelepciunii Dumneavoastră, a puterii Dumneavoastră de a judeca şi de a condamna; ea controlează discernământul, puterea de a percepe diverse situaţii sub toate aspectele lor şi în raporturile lor reciproce; de a discerne ajutorul just ce poate fi dat oamenilor în cutare sau cutare circumstanţe. Sugerează de asemenea ocazia de a vorbi sau de a tăcea. Toate acestea depind de capacitatea sângelui.

Impresiile, pe care prin legătura negativă a sufletului, le puteţi primi în calitate de elev aflat pe cale, sunt filtrate sau reflectate prin puterea sângelui Dumneavoastră, iar legătura pozitivă depinde în întregime de imaginea pe care sângele o reflectă asupra conştiinţei Dumneavoastră.

O lentilă murdară nu poate da o imagine curată, o oglindă aburită este inutilă. Acesta este motivul datorită căruia elevii aflaţi pe cale şi persoanele intuitive, în general, descoperă că atunci când navighează după busola intuiţiei, după impresiile lor, văd vaporul vieţii lor eşuat de fiecare dată pe stânci, sub nivelul apei.

În consecinţă, puritatea inimii, puritatea şi extensii a puterii sângelui, sunt condiţiile esenţiale, sunt singurele baze sigure, permiţând navigarea fără accidente, căci puritatea inimii înseamnă a-l vedea pe Dumnezeu! Vederea lui Dumnezeu reprezintă legătura directă, absolută cu Fiinţa Divină, cu Planul Divin, cu Scopul Divin al Universului, iar o impresie, o intuiţie cucerită în această stare, dă o înţelegere totală şi asigură o reacţie justă.

„Vederea lui Dumnezeu" mai înseamnă că nu mai există niciun obstacol între lumea lui Dumnezeu şi elev. Această stare este obţinută prin puritatea inimii, deci prin purificarea şi mărirea forţei sângelui, care posedă focarul său, sâmburele său, poarta sa de acces în sanctuarul inimii.

De aceea este bine să se analizeze minuţios maniera în care elevul poate realiza sau favoriza această puritate, căci este fără de folos a medita într-un sens mistic asupra unei

Valori Divine care trebuie să fie implantată în viaţa oamenilor, fără să se facă efortul dorit pentru a cuceri aceste valori. Este deci indispensabil de a şti ceea ce este aşteptat în acest sens de la Dumneavoastră.

Sângele impregnează toate organele, toate fibrele, toate celulele corpului nostru, iar templul uman funcţionează mulţumită acestui sânge cuprins în diversele sale aspecte şi vibraţii; nu este în intenţia noastră să explicăm acum această funcţionare.

Copilul, la naşterea sa, primeşte sângele de la părinţii săi, ajunge pe această bază la şapte ani, apoi produce el însuşi sângele său. Fiinţa sanguină poartă în ea rezultatele vieţilor celor care ne-au precedat în microcosmos. Ceea ce am primit de la strămoşii noştri şi ceea ce am adus noi înşine din trecutul nostru microcosmic necunoscut, conferă sângelui nostru o putere magnetică particulară urmând axioma: cine se-aseamănă, se-adună... Aceasta produce un circuit natural care conferă familiilor, generaţiilor, popoarelor şi raselor anumite proprietăţi tipice, la care se mai adaugă genurile şi sub-genurile. Suntem cu toţii, după natură, influenţaţi de sânge. Marea dramă, care reţine omul prizonier de eoni, a apărut pe scena lumii din cauza nivelului degradat al sângelui şi al felului decăzut al naturii noastre.

Omul inteligent, cel care gândeşte, cel care îl caută pe Dumnezeu, şi prin sângele său recunoaşte această stare de prizonier, înţelege că trebuie să acţioneze asupra lui-însuşi, pentru a răspunde, a opera în armonie cu intervenţia Christică în această lume. Şi astfel elevul ajunge la a întreprinde procesul purificării inimii.

Acest demers nu este extaz mistic, este un proces clar, ştiinţific demonstrabil. Trebuie întreprinsă regenerarea după conştiinţă, suflet şi corp şi să înţelegem clar, cum ea, regenerarea, poate fi începută şi dusă la bun sfârşit în toate aspectele sale. De la început, elevul trebuie să înţeleagă că aici nu este vorba despre aparenţă, ci despre realitate, că nu se poate mulţumi cu cuvinte, ci cu fapte, şi că actul exterior trebuie să fie consecinţa unui act interior.

Când Cuvântarea de pe Munte atrage atenţia elevului: *„Dacă ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l şi leapădă-l de la tine; dacă mâna ta dreaptă te face să cazi în păcat, taie-o şi leapăd-o de la tine”*[11], atunci el ştie că trebuie, pe o bază ştiinţifică, să ducă la bun sfârşit reînnoirea structurală a fiinţei sale. Trebuie să-şi schimbe acţiunea mâinii cu care îşi susţine jurământul şi exercită o anumită magie, precum şi funcţiile ochiului său, care-l leagă de anumite valori. Având în vedere marea sa nimicnicie, necesitatea sa profundă şi dorinţa sa arzătoare, elevul se plasează voluntar sub „Lege”.

Această Lege interpretează Planul lui Dumnezeu pentru lume şi umanitate, face ca omul să înţeleagă cum trebuie să trăiască, care sunt căile pe care trebuie să le parcurgă pentru a rupe cătuşele care îl ţin prizonierul sângelui şi îi permite realizarea progresivă a purificării inimii.

Această Lege este oare tot ce există mai înalt? A trăi sub Lege este deci principalul? Nu! Legea este un program de acţiune, o schemă de lucru, un câmp de vibraţie însufleţit spiritual, în care şi prin care sensul vieţii se dezvăluie în mod clar în noi. Intenţia Vieţii sub Lege este ca omul să devină el însuşi Lege, să se ridice prin Lege şi să fortifice astfel pentru alţii legătura cu Legea.

Trebuie să vedem Legea, în sens gnostic, ca pe o scară a lui Iacob, pe care Îngerii lui Dumnezeu se ridică şi coboară armonios. Puteţi vedea această scară ca pe doi stâlpi legaţi prin bare transversale. Puteţi vedea Legea de parcă ar fi doar cuvinte şi formule. Puteţi prostitua Legea făcând să credeţi că o urmaţi. Puteţi să aveţi frică de Ea căci astfel mărturiseşte Epistola către Romani: *„...sub Lege păcătuim cu toţii ... nimeni nu este bun, nici măcar unul.”*

Se mai poate vedea Legea ca Învăţământul Universal vitalizat prin Christos, ca pe mâna întinsă a lui Dumnezeu, ca pe o cruce pe care omul trebuie să o poarte, precum crucea leagă Eternitatea cu timpul.

[11] Matei 5.29-30.

Legea este, pentru elevul veritabil, un fascicul luminos de raze al Adevărului Universal, căruia trebuie să înveţe să îi răspundă rază cu rază. Fiecare radiaţie este desemnată printr-o formulă foarte simplă care, plină de dragoste, clarifică învăţământul primitiv al omului căzut, dornic să se urce din nou, şi îi arată exigenţele Căii.

Puterea sângelui purificat se dezvoltă şi se sustrage subordonării naturii prin idealitate, moralitate şi realitate. Idealitatea spune: De ce? - moralitatea: Cu ce scop? - realitatea: Prin ce?

„Fericiţi sunt cei care au inima curată, căci ei Îl vor vedea pe Dumnezeu."

Conform ideii, idealităţii, înţelegem sensul acestor cuvinte. Printr-o anumită stare a puterilor sângelui nostru obţinem legătura cu esenţa lui Dumnezeu. Prin raport la moralitate, o înţelegem de asemenea. După „De ce?" concepem şi „Cu care scop?". Purităţii inimii i-am acordat capacitatea de a exercita mila adevărată: de a aprecia la justa sa valoare, legătura negativă a sufletului şi de a ajuta într-o manieră justă, mulţumită legăturii pozitive.

Rămâne realitatea. După ce am văzut, trebuie înţeles, dinamizat. Imposibil de a rămâne la contemplare, la iluminare fără de care, ca şi Abel, rămânem omul negativ care se lasă a se scălda la razele soarelui. Nu! Trebuie acum să realizăm realitatea şi putem, mulţumită Legii care ne reînnoieşte şi care, prin Christos, vine spre noi.

Munca Legii funcţionează, până la un anumit grad, pe bază ştiinţifică. Când ştim că puterile sufletului nostru sunt conform naturii prizonierele circuitului sângelui, ne întoarcem logic pe linie orizontală împotriva acestui circuit natural şi sistematic, de jos în sus ne schimbăm comportamentul, ne amintim că acest comportament nu este scopul, ci modalitatea.

Elevul conştient de realitatea amară a punctului de plecare, învinge barierele una după alta şi se apropie tot mai mult de moralitate prin realitate, sfârşind prin realizarea ideii: „puritatea inimii îl face să Îl vadă pe Dumnezeu."

Beatitudinea care rezultă nu se măsoară, nici nu se poate exprima prin cuvinte. Ea se confirmă în timp prin bunătate, adevăr şi justiţie, în scopul consolării, binecuvântării întregii umanităţi.

Înţelegem, deci, că puritatea inimii este o expresie semnificând dezvoltarea superioară a sufletului, puterea sa absolută, purificarea totală, perfectă a sângelui.

„Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe Muntele Tău cel sfânt?”[12] Cel care umblă în neprihănire, cel care face voia lui Dumnezeu şi spune adevărul din inimă.

Cel care se poartă aşa nu se clatină niciodată!

[12] Psalm 14.1

XI

„Fericiţi cei împăciuitori, căci ei vor fi chemaţi fii ai lui Dumnezeu!”

Dacă dorim să medităm asupra acestei Beatitudini, înainte de toate trebuie să ne îndepărtăm de toate ideile, de formele obişnuite. Dacă auziţi cuvântul „pace”, în general, îl asociaţi instinctiv cu noţiunea ideii de pace şi de pacificare terestră pe care o cunoaşte lumea, pe care o iubeşte şi la care se forţează să ajungă. Pacea, viaţa paşnică, nu sunt ele, de fapt, lucruri de dorit într-o lume mizerabilă ca a noastră? Oamenii nu aspiră oare cu toţii la o pace durabilă? Această pace şi binefacerile sale nu înseamnă, pentru mulţi, o stare de beatitudine? Nu există, în inima tuturor, o ardentă rugăciune ca să înceteze violenţa mereu prezentă, mereu mai ameninţătoare? „Doamne, dă-ne pace!” Ce stare fericită ar fi aceasta!

În mijlocul ameninţării unui al Treilea Război Mondial, această Beatitudine *„Fericiţi cei împăciuitori, căci ei vor fi chemaţi fii ai lui Dumnezeu!”* o avem în special la inimă. Şi bineînţeles, dacă există un singur text biblic pe care îl înţelegem, ei bine acesta este acela!

Dar trebuie să vă spunem că Beatitudinea despre care este vorba nu este dialectică. Ea mărturiseşte despre o pace care depăşeşte toată raţiunea umană, de care marea masă a oamenilor nu a avut parte niciodată şi de care nu s-ar putea bucura nici chiar dacă violenţa brutală şi oroarea răutăţii fac loc unei stări normale... Chiar Dumneavoastră aţi putea să o sesizaţi, însă nu fără a fi urmat o cale lungă şi profundă.

Pacea, despre care este vorba aici, nu este dialectică. Pentru cel care o posedă, ea nu se poate nici pierde, nici nu o poate strica, căci ea este Pacea lui Dumnezeu. Pacea lui Dumnezeu despre care Pavel spune: *„Şi Pacea lui Dumnezeu*

care depăşeşte toată raţiunea umană, va avea grijă de inimile voastre şi de simţurile voastre în Iisus Christos."[13]

Cuvântarea de pe Munte fixează atenţia elevului asupra acestei păci pe care conştiinţa biologică nu o poate înţelege, nici aprofunda. Ea este pentru elevul care o posedă o stare care anihilează toate celelalte stări dialectice. Este o Pace pe care o poate cunoaşte sau gusta chiar în mijlocul celei mai rele violenţe sau celor mai crude suferinţe.

Când Iniţiaţii din antichitate se întâlneau, se salutau zicând: „Pacea să fie cu voi!", dar acest salut nu a vrut să spună: să trăim în pace fără ceartă! Nu, ei se legau mutual, din toată magia sufletului de care dispuneau, de această Pace Divină, care depăşeşte toată înţelegerea umană. „Dumnezeu este Pacea noastră!" spune şi confesează elevul iniţiat.

Gândiţi-vă aici mai ales la Cuvântul lui Christos, pe care Ioan ni-l spune în capitolul 14: *„Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea."*

Credem că aceste cuvinte sunt confirmarea profundă a expunerii noastre, ştiind că Pacea pe care o menţionează Misterele lui Christ nu are nimic de-a face cu pacea pe care partidele, care se luptă unul împotriva celuilalt, ne-o vor aduce poate într-o zi, şi care ar putea fi cea mai minunată şi generatoarea unei oarecare beatitudini în planul naturii dialectice. De aceea ne detaşăm de contingenţele terestre şi ne ridicăm, cu scopul de a înţelege „pacea care depăşeşte înţelegerea umană".

Dar este oare posibil aceasta, nu este un paradox? Un om poate înţelege ceea ce depăşeşte înţelegerea sa? Da, se poate şi este chiar indispensabil ca elevul, care doreşte ca într-o zi să fie numit copilul lui Dumnezeu, să se ridice deasupra raţiunii, deasupra conştiinţei rezonabile a creierului său.

Ceea ce avem obiceiul să numim „raţiune", nu este nimic altceva decât o putere a conştiinţei biologice, a conştiinţei obişnuite a eului. Această raţiune, poate eventual

[13] Filipeni 4.7

să fie foarte cultivată, capabilă de lucruri mari. Ea nu posedă totuşi nicio capacitate eliberatoare, dar este deopotrivă o puternică frână a adevăratei dezvoltări spirituale.

Suntem departe de a dori să micşorăm sau să denigrăm raţiunea obişnuită. Insistăm doar asupra faptului că ea reprezintă o verigă dintr-un lanţ format din trei.

Raţiunea omului are trei focare, dintre care două sunt latente la cei mai mulţi dintre oameni. Există o raţiune a spiritului, o raţiune a sufletului, o raţiune a corpului. Când misticii din antichitate spuneau că omul trebuie să înveţe să gândească cu inima, se refereau la înţelepciunea sufletului. Iar când Domnul spune discipolilor Săi că trebuie să cunoască o raţiune care depăşeşte toată înţelegerea umană, dacă vor să fie numiţi, într-o bună zi, adevăraţi copii ai lui Dumnezeu, atenţia elevilor este atrasă spre raţiunea spirituală. Raţiunea spirituală înţelege şi însufleţeşte ideea, raţiunea sufletului animă şi clarifică ideea, raţiunea după corp realizează ideea. Dacă dorim totuşi să fim un bun constructor în serviciul Marelui Arhitect, trebuie să ne ridicăm deasupra raţiunii obişnuite, nu ca să o respingem, ca şi cum ar fi inutilizabilă, ci pentru a o utiliza într-o mai bună manieră.

Când cele trei focare ale raţiunii colaborează în bună manieră, formând un singur lanţ, elevul împlineşte trei funcţii, în scopul singurei şi aceleiaşi munci. El este arhitectul, adică creatorul ideii, el este stăpânul, ceea ce înseamnă că el este animatorul care radiază ideea şi tot el este însoţitorul, executorul ideii.

Din momentul în care ucenicul, elevul deci, trece de nivelul raţiunii sale şi pune astfel fundamentele operei sale în noul spaţiu, realizarea după Planul Raţiunii Superioare, actul său devine simultan o manifestare a sufletului, iar frumuseţea Ideii străluceşte în acest act. Creatorul s-a demonstrat prin creaţia sa. Şi este clar că, dacă elevul dispune de cele trei focare active ale conştiinţei, poate să coboare la acţiune plecând de la Ideea care există în Dumnezeu şi, prin acţiunea sa eliberatoare, să se înalţe din nou la Ideea care este în Dumnezeu.

În principiu şi abstract vorbind, omul, în starea sa decăzută, este şi rămâne un copil al lui Dumnezeu, dar un copil pierdut, care şi-a rupt legătura directă cu Tatăl. Totuşi, dacă trăieşte, percepe, munceşte prin cele trei focare ale conştiinţei, fiul risipitor se reîntoarce acasă, într-un sens foarte particular, redevine copilul lui Dumnezeu. Legătura directă cu Tatăl este restabilită; nu Îl vede doar pe Tatăl conform spuselor *„Fericiţi cei cu inima pură...”*, ci el se reîntoarce acasă, redevine fiul lui Dumnezeu, este în Dumnezeu. Spiritul său întâlneşte Spiritul lui Dumnezeu. Ideea de pace este cea care redă cel mai bine această întâlnire şi natura acestei stări de a fi.

Pacea în Dumnezeu este armonie perfectă, splendoare eternă, odihnă dinamică. Aceasta este starea de echilibru între Ideea Divină şi omul care trăieşte în Ea şi prin Ea. Nu mai există urmă de rezistenţă, căci copilul lui Dumnezeu care, de mâna lui Dumnezeu şi urmând Ideea divină, munceşte la construcţia sa, constată în armonia valorilor, a forţelor şi a gândurilor, că toate lucrurile contribuie la binele care-l priveşte.

Deci, la aceia care posedă această pace sau sunt ocupaţi s-o cucerească, se referă cuvintele: *„Fericiţi cei împăciuitori, căci ei vor fi chemaţi fii ai lui Dumnezeu.”*

Se poate întâmpla ca elevul pe cale - într-un extaz - să perceapă sensul profund al salutului frăţesc: „Pacea să fie cu voi!” Ştie că-n această împrejurare este vorba despre un semn de prietenie şi de dragoste şi că, purtat de această dragoste, putem spera ca elevul să se ridice deasupra limitelor raţiunii sale obişnuite, pe Calea conştiinţei spirituale.

Acest salut mai are, pentru elev, şi forţa unei mantre, a unei formule magice. Aceste cuvinte: „Pacea să fie cu voi” aprind în centrii nervoşi obişnuiţi ai elevului o strălucire de Spirit adevărat; pentru un moment se pare că pereţii se trag înapoi, vălurile cad, norii grei se risipesc. Elevul depăşeşte timpul şi spaţiul, vede pentru un moment adevărata pace care este sus, în Dumnezeu, şi la care este chemat cu o inexprimabilă dragoste. Imperiul Păcii nu se poate sfârşi, grandoarea sa este eternă şi indestructibilă.

Cunoaşteţi splendoarea acestei senzaţii de beatitudine care devine a Dumneavoastră, când vă ridicaţi deasupra raţiunii?

Elevul, care vede această Cale pentru care este ales, resimte în interiorul său cuvintele şi ideile lui Isaia 9, unde nu este vorba de un Mesia istoric, ci şi despre naşterea lui Christos în om:

„Poporul care umblă în întuneric, vede o mare lumină; peste cei ce locuiau în ţara umbrei morţii, răsare o lumină. Tu înmulţeşti poporul, îi dai mari bucurii, şi el se bucură înaintea Ta, cum se bucură la seceriş, cum se veseleşte la împărţirea prăzii. Căci jugul care apăsa asupra lui, toiagul care-i lovea spinarea, nuiaua celui ce-l asuprea, le-ai sfărâmat, ca în ziua lui Madian. Căci orice încălţăminte purtată în învălmăşeala luptei şi orice haină de război tăvălită în sânge, vor fi aruncate în flăcări, ca să fie arse de foc. Căci un copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, şi domnia va fi pe umărul Lui, Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veşniciilor, Domn al păcii!"

„Fericiţi cei împăciuitori, căci ei vor fi chemaţi fii ai lui Dumnezeu!"

„Pacea lui Dumnezeu, care depăşeşte toată înţelegerea umană, vă va păzi inimile şi simţurile voastre în Iisus Christos."

Şi Pavel spune: *„Şi pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gândurile în Iisus Christos. Încolo fraţii mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună şi orice laudă, aceea să vă însufleţească."* [14]

Cum va învăţa elevul să cucerească aceste calităţi şi cum va şti el ce este cu adevărat just, pur şi binevoitor? Va înţelege şi va şti prin tot ceea ce va primi, auzi şi vedea, că totul este cuprins în Învăţământul Universal, care a fost dat umanităţii şi care a coborât împreună cu ea, până la cea mai mare profunzime a căderii sale, cu scopul de a-i arăta calea ridicării, calea întoarcerii la Lumină.

[14] Filipeni 4.7-8.

Şcoala Spirituală Creştină posedă, sub forma unei puteri utilizabile, Legea Spiritului Domnului Iisus Christos, precum şi filosofia Legii, cu ajutorul cărora veţi putea aplica Legea spirituală a eliberării.

Puneţi în practică ceea ce învăţaţi, primiţi, auziţi şi vedeţi! Iar Dumnezeul Păcii va fi cu Dumneavoastră.

Această meditaţie asupra celor şapte Beatitudini ne-a condus de la sărăcie spirituală la culmile Filiaţiei Divine, până la Pacea care depăşeşte toată înţelegerea umană; ea ne-a făcut să trecem de la tenebrele nopţii la armonia sferelor.

Cel sărac în spirit devine bogat. Are parte de o septuplă beatitudine. Şi astfel, în Dumnezeu, scapă naturii; el se întoarce acasă.

XII

„Fericiţi cei prigoniţi din pricina neprihănirii, căci a lor este Împărăţia cerurilor!” [15]

„Fericiţi veţi fi voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocărî, vă vor prigoni, şi vor spune tot felul de lucruri rele şi neadevărate împotriva voastră! Bucuraţi-vă şi veseliţi-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot aşa au prigonit pe proorocii cari au fost înainte de voi.”

Iată-ne sosiţi la ultimile două dintre cele nouă Beatitudini. Iar noi trebuie să vă împingem pentru a recădea de la splendoarea sublimă a cuvintelor „Fericiţi cei împăciuitori”, în realitatea tristă.

Am văzut, în capitolul precedent, cum elevul regăseşte starea de copil al lui Dumnezeu în Pacea care depăşeşte toată înţelegerea umană. De la serenitatea acestei beatitudini, elevul va trebui să plonjeze în prăpastia întunecosului mormânt pământesc, pentru a împlini aici munca creierului său, a inimii sale şi a mâinilor sale.

De la început, elevul este confruntat cu ceea ce Psalmul 120, versetul 6-7, descrie atât de just: *„Destul mi-a locuit sufletul lângă cei ce urăsc pacea; eu sunt pentru pace, dar de îndată ce eu vorbesc, ei sunt pentru război.”*[16]

Este adevărat, într-adevăr că, dacă elevul merge spre omenire cu Pacea care depăşeşte toată înţelegerea umană, Pacea lui Dumnezeu, rezultatul este o luptă îndârjită. Este o dovadă din ce în ce mai evidentă a existenţei a două naturi, despre care v-am vorbit adesea. Există două ordini de natură: Ordinea lui Dumnezeu şi ordinea umană decăzută, natura dialectică; există o contradicţie, ireconciliabilă pentru că cele două naturi sunt incompatibile. Iar când Ordinea lui

[15] În acest capitol s-au comasat fericirile 8 (din Matei 5.10) şi 9 (din Matei 5.11).
[16] Psalm 119 în Biblia Ortodoxă.

Dumnezeu, prin Domnul Iisus Christos şi prin elevul Şcolii Hierofanţilor lui Christ se amestecă în ordinea naturii decăzute, focurile se aprind şi începe persecuţia.

Cei care iubesc justiţia lui Dumnezeu şi o aduc în lume, în virtutea stării lor renăscute în Dumnezeu, nu trebuie să le fie teamă de persecuţie, dar o întâlnesc peste tot. Noapte şi zi, ea veghează la poarta lor. Este vorba despre o persecuţie de natură triplă, după spirit, suflet şi corp.

Înţelegeţi deci că ce trăieşte elevul în noul cer-pământ şi ce vrea să realizeze în această lume, este o nebunie, o imposibilitate şi un pericol, deoarece inamicul infernal clasic este gata mereu să distrugă tot ceea ce Spiritul trezeşte în elev.

Învăţământul Ordinii lui Dumnezeu este mutilat, interpolările îl fac să fie văzut într-o lumină falsă. Mărturiile anticelor civilizaţii, care erau încă atât de aproape de Imperiul lui Dumnezeu, sunt retrase din circulaţie şi sustrase erudiţilor, în timp ce sunt lăsate să se piardă în neant, fie făcând să dispară toate vestigiile, precum papirusurile milenare şi vechi manuscrise, fie restituindu-le publicului, dar jalnic mutilate. Ceea ce posedăm din filosofia chineză, de exemplu a fost în mare parte falsificat de Iezuiţi, devotaţi puterii temporare a Romei; tot ceea ce a rămas din Înţelepciunea Incaşilor Antici, a aztecilor şi a altor popoare dinaintea lui Cristofor Columb, a trecut prin ciurul Iezuiţilor. Acuzaţiile cele mai absurde servesc la a împiedica Ordinea lui Dumnezeu de a-şi exercita puterea asupra lumii şi umanităţii; astfel, persecuţia după spirit este pâinea zilnică a podgoreanului în Marea Vie a Domnului.

Persecuţia sufletului este mai personală şi de natură morală. Antecedentele, moralitatea celui care este atacat, sunt plasate într-o lumină falsă. Insinuările cele mai grosolane, dificultăţi financiare şi morale minează şi se opun Vastei Munci. Nu numai unul ar putea vorbi despre aceste monstruoase persecuţii morale cărora le-a fost victimă. Dar fiţi convinşi de asta, fie reputaţia sa bună sau rea, lucrătorul va continua să răspândească sămânţa pe câmpurile adesea sterile.

Inamicul clasic nu poate să-i facă rău pe planul

spiritului şi al sufletului, îi rămâne deci cel de-al treilea, cel al corpului. Se nasc situaţii de genul celor care provoacă moartea lucrătorului. Citiţi istoria şi veţi vedea că lucrătorii în serviciul Domnului au fost şi sunt persecutaţi, hăituiţi ca nişte animale primejdioase, martirizaţi, arşi, declaraţi şi consideraţi în afara legii, trataţi ca miei pentru abator. La asta se ajunge când se încearcă a se introduce adevărata justiţie. Elevul, lucid, conştient se gândeşte asupra acestei stări a lucrurilor, se pregăteşte de ele şi fără niciun fel de amărăciune, până la un anumit punct chiar cu umor, aşteaptă evenimentele. A trecut epoca când, indignat, protesta viguros. Ştie că este doar pierdere de energie şi că este inutilă. Victoria finală îi este asigurată. Împărăţia Cerurilor este a lui!

Credeţi că după aceste cuvinte lupta elevului este terminată, intră într-o stare celestă sau poate să se odihnească şi să primească plata sa? Sau că simte deja beatitudinea viitorului lui? Nu, în niciun caz nu! Această Beatitudine are următorul sens: orice au întreprins adversarii eterni, în domeniul spiritului, sufletului sau al corpului, triumful total, perfect este de partea Crucii. Crucea se poate compara cu o sabie care sparge toată rezistenţa, oricare ar fi ea şi niciodată nu va putea fi vorba despre vreun succes al demonului infernal.

Exterior, falangele celeste ale Unicei Lumini, pot părea epuizate, pot fi ridiculizate; atacul împotriva lor poate fi de o violenţă puternică, însă, jupuite de tot ceea ce a fost edificat în cursul anilor lungi în serviciul umanităţii, ele obţin interior victoria finală.

Ce fericire ar fi dacă toţi elevii ar putea să recunoască că în mijlocul violenţei şi al pericolelor, al ironiei şi sarcasmului, Imperiul Luminii a fost stabilit în această lume! Zidurile sale se ridică şi turnurile se avântă în bogata şi deplina Lumină a Noii Zile. În Citadela bunătăţii, adevărul şi justiţia strălucesc şi luminează pentru toţi care doresc să o vadă!

Să ne vorbească de rău şi să insulte onoarea noastră sau să fim atacaţi în reputaţia noastră; să ne joace feste în lumea dialectică!

„Fericiţi cei prigoniţi din pricina neprihănirii, căci a lor este Împărăţia cerurilor!”

Elevul are parte de incoruptibilitatea Ordinii lui Dumnezeu şi colaborează la cucerirea sa cu arme foarte puternice: arma Dragostei, arma cunoaşterii pure, armele aplicării Legii Spiritului Domnului Iisus Christos. Niciodată în istoria lumii nu s-a găsit antidotul contra lor.

„Fericiţi veţi fi, când din pricina Mea oamenii vă vor ocărî , vă vor prigoni şi vor spune tot felul de lucruri rele şi neadevărate împotriva voastră! Bucuraţi-vă şi veseliţi-vă!”

Trebuie să înţelegem c-ar trebui să ne bucurăm de insulte, persecuţie şi minciuni? Acesta ar fi un nonsens. Minciună, calomnie, insultă, neînţelegere sunt pâinea de zi cu zi a elevului. Aceasta îi provoacă mare durere, adevărată suferinţă, mai ales când aceste mizerii vin din partea aşa-zişilor prieteni, înrudiţi prin spirit. Departe de noi ideea de a împărtăşi punctul de vedere al unor mistici care se bucură de ocări, de injurii, pentru că Beatitudinea în chestiune, înţeleasă literă cu literă, le zice să se bucure de toate acestea. În realitate, bucuria şi suferinţa sunt amestecate aici.

Când elevul îşi împlineşte misiunea într-o manieră justă, când, înarmat cu adevărul Luminii, îşi forează o deschizătură în sumbrele galerii de aici de jos, un geamăt de spaimă traversează natura. Ea se simte descoperită, instinctele de lăcomie şi egoism sunt descoperite, ea se apără. Poate reacţiona numai într-un fel: scoţându-şi ghearele, răspunzând cu minciună, calomnie, ridiculizare şi persecuţie.

Dar după aceste atacuri pe care le suferă, elevul are parte şi de fericire, căci ştie că violentele reacţii, pe care le îndură în carnea sa şi în sângele său şi pe care le suferă prin spirit, sunt dovada că activitatea sa se dezvoltă precum ea a fost prevăzută. Faptele sale, experienţele sale sunt dovada că urmează traseele marilor înaintaşi: profeţii, marii lucrători care l-au precedat. Fericirea sa este perfectă, deoarece „recompensa lui va fi mai mare în cer.” Înţelegeţi aceste cuvinte aşa cum ele trebuie înţelese!

Când constructorii execută Planul Marelui Arhitect, ei ştiu că, în ciuda dificultăţilor inevitabile, construcţia lor va fi edificată şi că răsplata muncii este munca însăşi.

Cititorul interesat şi atent trebuie să înţeleagă această dublă Beatitudine şi să reţină: în primul rând, omul după natură nu poate reacţiona Ordinului Spiritual al Domnului Iisus Christos, decât într-o singură manieră. Ordinea Spiritului este pentru natură o imensitate necunoscută; din momentul în care această Ordine intră în contact cu natura, natura se simte atacată în valorile ei naturale şi se apără după propriile ei legi. Cititorul ajunge la a simţi clar de ce Domnul Iisus Christos a spus: *„Nu am venit să aduc pacea, ci sabia!"* Iar elevul, dacă doreşte să păşească în serviciul Ordinului Spiritual, trebuie să fie pregătit să-şi poarte Crucea. Aceasta este suferinţă, de acord, dar mai este şi victoria sa, fericirea sa! Purtarea Crucii este deja Victorie. Când elevul, urmându-l pe Christos, Meşterul său după planul serviciului său, pe muntele Golgota, spune la rândul lui: *„Totul este isprăvit!"*[17], nu este un strigăt de disperare, ci un strigăt de victorie! Imperiul Cerurilor este al lui! Răsplata lui este mare, atât de mare încât nu poate fi evaluată după măsuri terestre. Opera sa este împlinită. În al doilea rând trebuie înţeles că, în munca spirituală de autopredare, răsplata este cuprinsă în munca însăşi.

În natură, de obicei, se primeşte salariul după muncă şi majoritatea oamenilor nu trăiesc decât dacă, după munca împlinită, pot să-l cheltuiească şi să îl folosească pentru necesităţile lor. În munca spirituală, elevul îşi câştigă răsplata prin muncă şi în muncă. În acest sens, să nu priviţi răsplată ceea ce omul primeşte înapoi pentru munca sa ca răspuns spontan la Lumină. În acest raport lucrătorul nu este răsfăţat.

Munca este cea care eliberează răsplata. Când elevul se deschide Operei Spiritului, eliberează diferite forţe şi capacităţi care îl ridică deasupra timpului şi spaţiului, îl

[17] Ioan 19.30. Varianta ortodoxă: Deci după ce a luat oţetul, Iisus a zis: Săvârşitu-s-a. Şi plecându-Şi capul, Şi-a dat duhul

transformă în Omul Nou Sacru; copleşit de aceste bogăţii, el este în măsură de a dezvolta forţe dinamice şi mai mari încă, până la victoria finală. Munca directă primeşte în recompensă o comoară incomensurabilă, ţâşnind ca dintr-o sursă magică.

Să dea Dumnezeu ca, prin aceste reflecţii asupra celor nouă Beatitudini emise odată pe Munte, să vedeţi clar Calea Luminii şi să ne întâlnim pelerini pe această Cale!

Noua eră a început, un nou soare se ridică la orizont. Să gravăm în Lumina acestei aurore Calea celor nouă etape. Această ridicare înseamnă un marş fericit, este Imperiul Cerurilor; recompensa este mare şi, de departe, pacea ne face semn: Pacea lui Dumnezeu care depăşeşte toată înţelegerea umană.

Fiţi conştienţi însă că împliniţi acest marş binecuvântat în ţară străină; că trebuie să vă începeţi Calea aici, pentru ca munca voastră să se contureze; că pelerinajul vostru trebuie să traverseze această natură dintr-o parte în alta şi că trăiţi în mijlocul acelora care urăsc Pacea cu o ură extraordinară.

Din momentul în care vorbiţi despre „Pacea care depăşeşte toată înţelegerea umană", ei se pregătesc de luptă. În timp ce Dumneavoastră aşezaţi natura lui Dumnezeu în această natură, ei dezlănţuie cearta. Nu lăsaţi însă ca această ceartă şi înşelătoria provocată de ea, problemele să vă orbească şi să vă inducă în eroare. Să fiţi fericiţi şi liniştiţi, recompensa voastră este mare şi victoria sigură: al vostru este Imperiul Cerurilor!

Pacea să fie cu voi!

GLOSAR

Suflet: În Omul originar triplu (Spirit - suflet - corp), sufletul transmite corpului sugestiile Spiritului. Doar reconstrucţia acestui Suflet originar, a cărui ultimă rămăşiţă se găseşte în inimă, în centrul microcosmosului, poate permite renaşterea. Ceea ce omul numeşte în mod obişnuit sufletul său nu este decât ansamblul ideilor, tendinţelor personale şi condiţionărilor suferite, care formează individualitatea sa, eul său. Acest suflet-eu este cel care deturnează neîncetat ideea eliberatoare de reconstrucţie a sufletului etern într-o tentativa iluzorie de a se stabili durabil aici-jos.

Câmp magnetic: Câmp magnetic în care se manifestă posibilităţi în raport cu o lege. Putem astfel rezuma procesul transfigurării: eliberarea omului din câmpul magnetic terestru supus prizonieratului legii dialectice şi instaurarea unei relaţii conştiente noi cu câmpul de forţă septuplu al Fraternităţii Universale. Acesta din urmă cuprinde cunoştinţele şi forţele care vor putea fi folosite de omul în care legea interioară a inimii, latentă în atomul-scânteie-de-spirit în centrul microcosmosului, se revelă.

Christos: Este Spiritul central al planetei noastre (vezi Împărăţie originară). Acest câmp de radiaţie al Fraternităţii Universale sau Christos cosmic, îşi are nucleul său în inima planetei septuple. El împinge mereu omenirea la a manifesta şi a realiza Ideea Divină închisă, îngropată în fiecare om. În acest sens, de la începutul timpurilor, impulsuri christice sunt trimise pentru a-i conduce pe fiii pierduţi înapoi la Patria originară. Atunci când, într-un microcosmos, câmpul de forţă şi conştiinţa christică înlocuiesc pe cel al conştiinţei-eu („Nu mai sunt eu care trăieşte, ci El care trăieşte în mine”) cel care a urmat drumul devine un Christos. Astfel omul-Iisus, care a devenit Iisus-Christos, mărturiseşte pe deplin despre realitatea trăită, experimentată pe drumul renaşterii din apă

şi din Spirit pe care fiecare om trebuie să-l urmeze. Aspectul istoric dispare în spatele dimensiunii gnostice.

Cădere: Marea catastrofă cosmică despre care vorbesc toate miturile omenirii. Ea are legătură cu pierderea conştiinţei Universului septuplu (Împărăţiei originare) a omului-microcosmos, care nu se mai poate manifesta decât în partea sa materială cea mai densă a Universului (sfera dialectică cu aspectele ei, vizibil şi invizibil) şi care nu mai dispune decât de o conştiinţă biologică. Omul poate face din acest domeniu terestru fundamentul renaşterii sale sau poate să se adâncească mereu mai mult în uitarea originii sale.

Inimă: Centru al microcosmosului uman; ea poartă atomul-scânteie divin, Roza, fundamentul, baza trezirii şi a reconstrucţiei Sufletului. De aceea, drumul eliberator, dacă duce la sanctuarul capului, în vârful „golgotei", începe mereu în Bethleem, în grota Inimii unde se naşte copilul lui Dumnezeu, kundalini divin. Un altfel de proces, sprijinindu-se pe capacităţile mentale sau oculte ale personalităţii-eu (cap sau bazin) conduce la un prizonierat şi mai profund.

Dialectică: Câmpul nostru de viaţă actual: totul se manifestă prin nenumărate perechi de contrarii; întuneric şi lumină, bucurie şi durere, viaţă şi moarte, sunt indisolubil legate şi se întreţin reciproc. Legea fundamentală a acestei lumi dialectice este schimbarea şi spargerea continuă, surse ale iluziei şi suferinţei. Gnosticii au descris mereu această lume ca non-divină, căci nicio viaţă adevărată nu se poate manifesta atât de departe ca acest aspect dialectic, în care omul se ascunde de la căderea conştiinţei sale, căci nu a restabilit legătura sa armonioasă cu întregul Creaţiei originare septuple. Este câmpul dur de experienţă al omului, în care toate tentativele sale sociale, politice, religioase, mistice, oculte, de a imita Împărăţia originară al cărei apel îl percepe inconştient, sunt definitiv sparte, pentru a-l îndemna să găsească în el-însuşi principiul Vieţii absolute şi perfecte a Septenarului Divin pe care conştiinţa sa obscură îl exclude.

Şcoală Spirituală: În calitate de Şcoală de Misterii a

Hierofanţilor lui Christos, ea reprezintă un câmp al Fraternităţii Universale având scopul de a aduce căutătorilor Luminii cunoştinţele şi forţele necesare, pentru a se orienta pe drumul transfigurării şi pentru a dezvolta o activitate autoeliberatoare. De la cădere, Dragostea lui Dumnezeu a dăruit oamenilor un lanţ neîntreupt de Şcoli Spirituale.

Fraternitate Universală: Ierarhia Divină a Împărăţiei originare formată din entităţi care nu au luat parte la cădere şi din cele care au reintegrat Împărăţia. Impulsurile ei eliberatoare acţionează în toate timpurile şi în toate locurile, cu scopul de a ajuta toate entităţile umane să regăsească vocaţia lor divină.

Om originar: Omul în calitate de Gând Viu al Gnozei, creat om-suflet-spirit după imaginea şi asemănarea lui Dumnezeu. El manifestă în Septenarul cosmic infinitele posibilităţi pe care Planul Divin prevăzut pentru om şi omenire le-a depus în inima microcosmosului. Din această origine, omul pământean actual nu mai păstrează decât o îndepărtată amintire, o nostalgie arzătoare care nelinişteşte personalitatea sa. Prin atomul-scânteie al inimii, ultima rămăşiţă a acestei stări sublime, omul rămâne mereu „purtătorul imaginii eterne", căreia el îi poate reda locul său în microcosmos printr-o schimbare fundamentală a vieţii.

Eliberare: Prin renaşterea Sufletului Divin originar în microcosmos şi restabilirea legăturii cu Spiritul, este învinsă supunerea faţă de forţele şi puterile acestei naturi, evadarea din ciclul împovărător al reîncarnărilor. Microcosmosul reintegrează atunci sfera de viaţă originară.

Microcosmos: Omul adevărat în calitate de rezumat al întregii creaţii, format dintr-un ansamblu de şapte sfere, de şapte câmpuri de forţă care se întrepătrund şi prin care Omul originar era în legătură armonioasă cu macrocosmosul, Septenarul cosmic. Personalitatea noastră cu cele şapte aspecte ale sale, nu este decât o reflectare a ceea ce a fost Omul originar. Ruptura prin suflet a legăturii omului cu Spiritul a antrenat „căderea" şi degenerarea microcosmosului.

Renaşterea în „Împărăţia cerurilor" reprezintă reintegrarea microcosmosului în perfecţiunea originară Ea implică renaşterea Sufletului originar şi astfel restabilirea legăturii omului cu Spiritul. Prin această legătură conştiinţa ordinară limitată a domeniului de viaţă dialectic este înglobată în conştiinţa imensă a microcosmosului, care participă din nou la Planul Divin prevăzut pentru om. Cunoaşterea acestui plan, depus în inima microcosmosului, este unul din punctele esenţiale ale Învăţământului gnostic eliberator, căci el distruge toate speculaţiile şi iluziile religioase sau oculte. Personalitatea septuplă este înconjurată de un „câmp de manifestare"(câmp de respiraţie) în care penetrează forţele şi substanţele provenite din atmosferă şi din marele câmp cosmic în care trăieşte personalitatea. Dar acest ansamblu este sub controlul unei „sfere aurale" care formează „cerul" microcosmosului nostru, în care suma experienţelor personalităţilor (vezi reîncarnare) care s-au succedat în microcosmos, a dat naştere unei entităţi, unui sine superior sau „gardian al pragului", sursa tuturor iluziilor oculte, apariţii şi fenomene mistice care parazitează personalitatea umană şi închid omul în limitele sale terestre. Numai spargerea acestei constrângeri, prin sacrificiul total al eului, poate elibera microcosmosul şi poate permite septuplului câmp spiritual de a restabili omul în splendoarea sa originară.

Eu: agregat al conştiinţei care a ajuns să preia conducerea întregului sistem al personalităţii şi ale cărui caracteristici sunt: a reduce totul la el însuşi (egocentrism) - a se menţine cu orice preţ în această lume şi în cea de dincolo. Această stare de conştiinţă este născută din separare şi se menţine prin forţele ignorării şi uitării.

Mistere: Învăţământ spiritual, dăruit odinioară candidaţilor Căii, care utilizează mituri şi alegorii. În calitate de formă superioară a Învăţământului eliberator, este vorba de puternice radiaţii purtând toate posibilităţile de reînnoire pentru candidatul care se leagă din nou de ele.

Ordin (cele două ordine): Această distincţie a celor

două ordine constituie fundamentul întregului învăţământ gnostic. Ca urmare a marelui dezastru cosmic, creaţia originară s-a scindat, pentru conştiinţa omului, în două ordine diferite:

- ordinul naturii dialectice, care este supus unei continue creşteri, înfloriri şi morţi; el reprezintă doar un aspect al creaţiei originare, separat de întregul care i-a dat semnificaţia sa. O parte a valului vieţii umane a pierdut legătura cu Spiritul Viu identificându-se cu această natură dialectică de unde Raţiunea este absentă,

- celălalt ordin, cel al naturii absolute, este cunoscut ca Împărăţia Originară, domeniul de viaţă al Sufletelor Vii. Au acces doar acei care sunt „renăscuţi din apă şi din Spirit".

A gândi: Adevărata putere de a gândi era capabilă să sesizeze Raţiunea divină absolută; voinţa pură, dinamizând sugestiile şi sentimentul pur, atrăgând în micocosmos forţele necesare acţiunii. Unitatea absolută a capului şi a inimii se manifestă în colaborarea acestor trei capacităţi (voinţă, raţiune/gândire, sentiment). Gândirea actuală, separată de Spirit datorită căderii, nu mai este decât o activitate experimentală şi speculativă.

Reîncarnare: Orice personalitate umană, prin relaţia sa cu Roza inimii, nucleul central al microcosmosului care o înconjoară, poate dedica viaţa sa naşterii sufletului nou printr-o totală dăruire de sine. Când personalitatea nu a răspuns la aşteptarea scânteii divine a microcosmosului, aceasta din urmă, după moartea personalităţii, va „adopta" o altă personalitate şi apoi o alta, până când marele sacrificiu şi renaşterea, care îi este consecinţă, devin posibile. Deci, nu personalitatea-eu este cea care se reîncarnează. Totodată suma experienţelor diferitelor personalităţi adoptate de microcosmos rămâne gravată în fiinţa aurică.

Roza: Denumirea mistică a scânteii-de-spirit, de asemenea numită atom originar, germen christic, bob de muştar, ultima rămăşiţă a Omului Originar în centrul microcosmosului. Acest atom este plasat în partea superioară

a ventricolului drept (Corespunzând vârfului drept) al inimii personalităţii, ea este de asemenea germenul reînnoirii microcosmosului.

Împărăţia originară: Această Împărăţie a cerurilor există dintotdeauna în plenitudinea sa. Acest Pământ sfânt originar este, precum microcosmosurile care sunt vii, un ansamblu de şapte sfere care se întrepătrund, unde doar una, şeptimea, reprezintă aspectul dialectic al acestui septenar. Ea eliberează forţe în serviciul vieţii perfecte care îşi regăseşte unica şi divina expresie decât în ansamblul acestui Septenar. Acela, care găseşte în propriul său microcosmos cheia septuplă, deschide conştiinţa sa la perceperea acestei Împărăţii care este „mai aproape decât mâinile şi picioarele".

Sânge: În sens larg, el este purtătorul conştiinţei. Sânge, fluid nervos, fluid hormonal, foc al şarpelui, foc astral al conştiinţei formează cele cinci aspecte ale sufletului care sunt purtate prin sânge. Orice alchimie adevărată necesită o schimbare absolută a conştiinţei, deci o transformare a sângelui.

Templu: Omul originar este Templul Spiritului. Fiecare om este rechemat să reconstruiască triplul Templu originar precum se manifesta în zorii timpurilor. Acest Templu este microcosmosul „care nu este făcut de mâna omului". Ştim că microcosmosul este legat din nou, în câmpul terestru, de o personalitate-eu străină de Dumnezeu. Pentru ca acest Templu să poată fi reconstruit în trei zile, în trei faze, un proces de purificare trebuie să fie întreprins în cele trei sanctuare: cap, inimă şi bazin.

Pentru un prim contact cu doctrina şi calea Şcolii Spirituale Internaţionale a Rozacrucii de Aur a fost creată o serie de ***cursuri introductive***. Aceste cursuri pot fi solicitate în scris, în limba dorită, la una dintre adresele de mai jos sau la adresa de e-mail: cursuri@lectorium.ro.

Solicitaţi cursurile introductive, fără nici o obligaţie!

Sedii:

România: Lectorium Rosicrucianum

Piaţa Victoriei nr. 32. ap. 3
cod 540052, Târgu Mureş, jud. Mureş
sau
Str. Ady Endre nr. 19,
cod 410002, Oradea, jud. Bihor

Ungaria: Lectorium Rosicrucianum

H-2528 Úny

Olanda: Lectorium Rosicrucianum

Bakenessergracht 11-15
NL-2011 JS Haarlem

De asemenea pentru informaţii introductive despre filozofia Şcolii, va rugăm, vizitaţi site-ul:

www.lectorium.ro

Cărţi din Literatura Şcolii traduse în limba română

Filozofia Elementară a Rozacrucii de Aur
Omul Nou Care Vine
Manifestarea Prezentă a Gnozei
Gnoza Egipteană Străveche I
Gnoza Egipteană Străveche II
Fama Fraternitatis
Confessio Fraternitatis
Nunta Alchimică a lui Christian Rozacruce
Misterul Vieţii şi al Morţii
Misterul Beatitudinilor
Nu Există Spaţiu Gol
Nuktemeronul lui Apollon din Tiana
Lumina Lumii
Misterele Gnostice din PISTIS SOPHIA
Noul Apel
Noul Baston al lui Mercur
Pecetea Reînnoirii
Şapte Voci Vorbesc
Fraternitatea din Şambala
Calea Universală
Marea Transformare
Gnoza Universală
Noul Semn
Trezirea
Cartea lui Mirdad
Drumul Rozacrucii
Uriaşele Semne ale Deciziei Divine
Literatura pentru copii
Micul Hoinar
Margăritar
Calul de Legănat

Cărţile se pot comanda şi expedia poştal cu plata ramburs. Informaţii despre preţuri şi comandarea lor, vă rugăm, să solicitaţi prin e-mail la adresa: info@lectorium.ro

MISTERUL BEATITUDINILOR

Beatitudinile ocupă în cadrul Cuvântării de pe Munte un loc preponderent.

Sunt considerate în general, după interpretarea religioasă naturală, ca promisiuni care, într-un viitor nedeterminat se vor putea realiza drept recompensă a unei vieţi morale acceptabile.

Cu toate acestea, prin interpretările prezentate în această carte, cu privire la cele nouă Beatitudini, noi descoperim semnificaţia lor prezentă şi actuală.

Autorul J. van Rijckenborgh ne plasează în faţa drumului nonuplu al adevăratei deveniri umane - un drum care poate fi urmat de fiecare candidat ferm decis.

Astfel, această parte a Cuvântării de pe Munte răsună ca un apel, aducând de asemenea ajutorul plin de dragoste al Fraternităţii Vieţii.

ISBN 978 90 6732 360 4